A PÉCSI KODÁLY ZOLTÁN GIMNÁZIUM ÉS SZAKKÖZÉPISKOLA

ÉVKÖNYVE

A 2004/2005. TANÉVRŐL

ANNUARIO

DEL LICEO KODÁLY ZOLTÁN DI PÉCS

DELL'ANNO SCOLASTICO 2004-2005

ANUARIO

DEL INSTITUTO KODÁLY ZOLTÁN DE PÉCS

DEL AÑO ACADÉMICO 2004-2005

Szerkesztők:
Pelles Tamás és **Siklér Gábor**

Kiadó:
Kodály Zoltán Gimnázium és Szakközépiskola

Pécs
2005. június

A PÉCSI KODÁLY ZOLTÁN GIMNÁZIUM ÉS SZAKKÖZÉPISKOLA

ÉVKÖNYVE

A 2004/2005. TANÉVRŐL

ANNUARIO

DEL LICEO KODÁLY ZOLTÁN DI PÉCS

DELL'ANNO SCOLASTICO 2004-2005

ANUARIO

DEL INSTITUTO KODÁLY ZOLTÁN DE PÉCS

DEL AÑO ACADÉMICO 2004-2005

KODÁLY ZOLTÁN GIMNÁZIUM ÉS SZAKKÖZÉPISKOLA

1975-2005

Az iskolaépület 30 éve

1973 Az első kapavágás
1975 Átadás, beköltözés
1987 Bővítés, korszerűsítés, otthonosítás
1994 Sportcsarnok
2006 ???

Képzési struktúránk 30 éve

1975 Ének-zene tagozat, általános tantervű osztályok
1987 Magyar-olasz két tanítási nyelvű osztályok
1992 Emelt tantervű humán osztály
1998 Számviteli és pénzügyi ügyintéző szakképzés
2001 Magyar-spanyol két tanítási nyelvű osztály

Voltak még: Honvéd kollégiumi osztályok
Református tagozat

Szakközépiskola (is) lettünk

Bár iskolánkban 1998 óta folyik szakképzés, az intézmény nevében a szakközépiskola megnevezés mégis csak 2004 nyara óta szerepel. Indokolt volt ez a változtatás, hiszen az elmúlt évek azt bizonyítják, hogy erre a képzési formára igény van. Szívesen választják a pénzügyi-számviteli ügyintéző osztályunkat az érettségizettek, elsősorban azok, akik nálunk végeztek.

A szakképző osztály célja olyan szakemberek képzése, akik felkészültségük és tudásuk alapján alkalmasak ismereteik folyamatos fejlesztésére, a jogszabályi változások önálló feldolgozására és gyakorlati alkalmazására.

A képzési idő másfél év. Ebből az első év a szokásos nappali tagozatos elfoglaltságot jelenti, a harmadik félévben pedig zömében délutáni órákat tudunk biztosítani. Ez az időbeosztás az egy év után máshol továbbtanulók igényeinek is megfelel. A képzési idő végén a diákok vizsgákat tesznek, amelyekkel középfokú szakképesítést szerezhetnek. A szakma OKJ száma 52 3432 04.

A beiratkozás feltételei: érettségi bizonyítvány, alapfokú angol vagy német nyelvismeret és legfeljebb 22 éves kor.

Az elhelyezkedési lehetőségek közül a leggyakoribbak a könyvelőirodai illetve a banki beosztások.

Minden érdeklődőt szeretettel várunk.

Khín Istvánné igazgatóhelyettes

A tanév krónikája

Madridi ösztöndíj
2004 nyara

Nehéz lenne elmondani mindazt, ami tíz nap alatt történt velünk Madridban. Annyi programon és kiránduláson vettünk részt, hogy azt még felsorolni is nagyon hosszú lenne. A kirándulások során megismerhettük szinte teljes egészében Madridot, valamint Toledót, Segoviát, Alcalá de Henarest és még a főváros közelében elhelyezkedő kisebb településeket is, de mindemellett szórakozásra is bőven jutott idő.

A Spanyolországban töltött idő alatt sohasem unatkoztunk. A szervezők mindig gondoskodtak arról, hogy legyen valamilyen elfoglaltságunk. Ha éppen nem egy kiránduláson vagy kulturális programon vettünk részt, akkor is lehetőségünk volt sportolásra, úszásra és különféle játékokon való részvételre.

Mivel az utazásra Európa hét különböző országából érkeztek a diákok és a közös nyelv a spanyol volt, így ez jó alkalomként szolgált a nyelv gyakorlására is. Mondhatni, erre „rá is kényszerültünk”, hiszen senkinek sem volt azonos nemzetiségű szobatársa.

A spanyolországi utazás kitűnő lehetőséget teremtett Madridnak és környékének alapos megismerésére, valamint spanyol nyelvtudásunk nyelvterületen történő kipróbálására és gyarapítására egyaránt. Számomra ez egy felejthetetlen élmény volt. Azt hiszem, hogy egy kicsit irigylem is a mostani 9. osztályosokat – hiszen mindig őket jutalmazzák ezzel a tanulmányúttal -, de remélem, hogy ők is legalább olyan jól fogják érezni magukat, mint ahogy mi négyen „kodályosok” éreztük magunkat 2004 nyarán.

Fehér Áron 10. E

Olasz és spanyol nyelvi tábor
Orfű, 2004. augusztus 22-27.

A tábort iskolánk magyar-olasz és magyar-spanyol két tanítási nyelvű előkészítő osztályaiba felvett diákok részére szerveztük.

A tábori körülmények között arra törekedtünk, hogy az iskolai (tantermi) környezettől eltérő körülmények adta pozitív lehetőségeket a legnagyobb mértékben kihasználjuk. A kötöttségekkel és formalitásokkal kevésbé terhelt együttlét ugyanis nagyobb lehetőséget biztosít arra, hogy a tanulók megismerjék egymást és leendő tanáraikat, valamint hogy tanáraik is megismerjék őket.

Az olasz és a spanyol nyelvi órákkal az intenzív nyelvoktatás kezdeti szakaszát igyekszünk kevésbé megterhelővé tenni. Fontos szempont, hogy a nyelvórán tanultak a közvetlen kommunikációt szolgálják, és látványos eredményeket hozzanak – hiszen ez növeli a tanulók motivációját.

2005 augusztusában Püspökszentlászlóra várjuk leendő spanyolos és olaszos diákjainkat.

Köszönetet mondunk a Gyermek és Ifjúsági Alapprogram támogatásáért.

Ének – zene tagozat

A Bartók Leánykar tagjai a finnországi útra már augusztus végén elkezdték a munkát.

Szeptember 10-én vágtunk neki a hosszú, de érdekes útnak. Szlovákián, Lengyelországon keresztül, érintettük Litvániát, Lettországot és Észtországot. Meglepve tapasztaltuk, hogy ezek a nemrég önállóvá vált balti országok milyen iramban fejlődnek. A rigai városnézés után a gyönyörű Tallinból hajóztunk át Helsinkibe. Öt napig élveztük Pécs testvérvárosa, Lahti vendégszeretetét. Több sikeres koncerten mutattuk be a magyar kóruskultúra kiemelkedő alkotóinak – Bartók, Kodály, Kocsár, Karai – remekműveit. A kórust Körtesi András zongoraművész, a Pécsi Tudományegyetem tanára kísérte zongorán. Lahtiban bepillantást nyerhettünk a Tiirisma iskola életébe – megcsodálva a finn iskolarendszer felszereltségét, hatékony működését, a diákok fegyelmezettségét. Jó hangulatú hajóút után hazafelé egy teljes napot töltöttünk Varsó napsütötte, újjáépített történelmi belvárosában.

Találkozás Lahtiban (Finnország) a városháza előtt

Két napos út után érkeztünk haza, de egy hét múlva már a Kodály Vegyeskar indult Németországba, Ulm városába. Vendéglátóinkkal, a Szent György katedrális fiú-vegyeskarával és Thomas Stang orgonaművész-karnaggyal nem először találkoztunk. A régi barátság most is tovább erősödött, Pest Szilvia és Várkonyi András kollégámmal együtt további szép zenei terveket szőttünk a következő kórustalálkozóra. Koncertjeinken az ifjúsági vegyeskarok számára komponált gazdag magyar kórusirodalomból énekeltünk. Külföldön először vezényelte kórusunkat Várkonyi András, akivel már egy éve közösen vezetjük az együttes próbáit. Ulmi napjainkat emlékezetes városnézések, kirándulások fűszerezték, majd hazafelé jövet egy hosszabb müncheni kitérőt tettünk.

A külföldi szereplések után kórusaink folytatták munkájukat az év legjelentősebb eseményére készülve. November 27-én ünnepi koncerttel és CD bemutatóval emlékeztünk meg a Bartók Leánykar 30 éves és a Kodály Vegyeskar 25 éves jubileumáról. A forró hangulatú koncerten az elmúlt évtizedekben énekelt legjelentősebb művek szólaltak meg újra. Ünnepi koncertünket a Magyar Kórusok és Zenekarok Szövetsége nevében Arany János karnagy, a művészeti bizottság elnöke is megtisztelte és köszöntőjében méltatta együtteseink tevékenységét. Külön örömöt jelentett, hogy a volt kórustagok, köztük alapító tagok is szép számban megjelentek és közös énekléssel zárhattuk az estet.

Vegyeskarunk az ulmi (Németország) városnézésen

Decemberben, a Kodály-hét rendezvényein szintén aktívan vettek részt a tagozat tanulói. A versenyeken szép sikereket értek el Edelényi Vivien, Kaposvári Szilvia és az olasz tagozatos Antoni Szabina, aki mindkét kórusunknak kiváló szopránja. Teltházas, bensőséges karácsonyi koncert és emlékezetes osztályéneklési verseny zárta le a Kodály Hetet.

Kórusaink március 11-én nagy sikerrel énekeltek a Pécsi Dalos Napon és átvették a Pécs-Baranyai Kórus és Zenekari Szövetség díszokleveleit.

A szereplések sorában meg kell említenem tagozatos tanulóink részvételét és remek helytállását Mozart Varázsfuvola c. operájának előadásában.

A tavalyi Országos Diák Napokon a zsűri fődíját nyerte el a Bartók Leánykar. Ennek eredményeként idén meghívást kaptunk az Európai Fesztivál Kórusba és elénekelhettük Stravinsky Zsoltárszimfóniáját, valamint Bartók Cantata profana-ját. A felkészülés nehézségeit kárpótolta az előadás április 2-án Budapesten, a csodálatos, új Nemzeti Hangversenyteremben. A lányok 1800 fős közönség előtt énekeltek hatalmas sikerrel.

Vegyeskarunk április 15 és 17 között Székesfehérváron énekelt az ének-zene tagozatos gimnáziumok országos fesztiválján. A találkozó nemcsak hangulatos, de szakmailag nagyon értékes volt.

Iskolánk életébe ebben a tanévben kapcsolódott be az Eck Imre Művészeti Iskola, mely jelentősen segíti tagozatosaink szakmai fejlődését. Sárközi Edina és Komlósi András már fél éves tanulás után szép eredményt értek el az ének versenyen.

Ének-zene tagozatosaink – a hazai és külföldi szereplések után – iskolánk 30 éves jubileumára készülnek, de a tanév lezárása előtt a Bartók Leánykarnak még egy feladata van. Meghívást kaptunk Grazba a Nemzetközi Ifjúsági Kórusfesztiválra. Reményeink szerint ott is méltóképpen képviseljük majd iskolánkat.

Kertész Attila tagozatvezető

Tanulóink énekversenyeken elért eredményei

Antoni Szabina 13. D	Megyei Népdaléneklési Verseny: 3. hely
Bercsényi Judit 11. A	Megyei Magánének verseny: 3. hely
Kaposvári Szilvia 10. A	Megyei Népdaléneklési Verseny: 2. hely
Komlósi András 10. A	Megyei Magánének verseny: 2. hely
Sárközi Edina 12. A	Megyei Magánének verseny: 3. hely

Körtesi András
zongoraművész egyetemi adjunktus
kórusaink kiváló zongorakísérője

Antoni Szabina
végzős olasz tagozatos tanuló, iskolánk
mindkét kórusának kiváló szopránja,
a népdalversenyek többszörös győztese

Kertész Attila
Tanár-karnagy, főiskolai
docens
gimnáziumunk alapító tagja
2005. március 15-én
a három évtizede kiemelkedő
művészeti munkájáért
a
Magyar Köztársaság
Liszt Ferenc-díját
vehette át

Budapest, kongresszus, haverok, buli…, krémes…
2004. október 20.

Budapesti utunk célja egy, az olasz nyelv hete alkalmából megrendezett előadás volt az olasz intézetben. Reggel hétkor indultunk, Igazgató úr, Horváth Eszter tanárnő, és Pelles Tamás tanár úr kíséretében. Kis csapatunknak hamar szembe kellett néznie a fáradság minden értelmes tevékenységet elsöprő erejével, így feladva a harcot jó páran alvásba kezdtek. Mi kitartottunk, zenét hallgattunk, beszélgettünk és így gyorsabban telt az idő… Odaértünk. Rövid séta után, bevonultunk az előadóterembe, helyet foglaltunk, kezdetét vette a műsor. Először néhány tanár vehetett át kitüntetéseket az olasz nyelvvel kapcsolatos munkásságáért, majd néhány diák következett, akik nemzetközi novellaíró pályázaton vettek részt. Örömmel vettünk át egy válogatáskötetet, mely különböző európai országok fiatal íróinak elgondolkodtató elbeszéléseit tartalmazza, *Vámmentes történetek* címmel.

Majd két órás vitába kezdtek a jelenlevő magyar és olasz hozzáértők, persze olasz nyelven. Egy ideig kitartottunk, és minden érzékszervünkkel a beszélgetésre koncentrálva követtük és értelmeztük azt, de figyelmünk mind alábbhagyott. Egyre az az érzés lett úrrá rajtam, hogy lassan minden jelenlevő a mögöttünk elterülő asztalok felé kezd kacsingatni, tudtuk: utána állófogadás lesz.

Majd három óra feszített együttlét után véget ért az előadás-vita, és a társaság az asztalok köré koncentrálódott. Így tettünk mi is, korgó hasunk nagy megelégedésére. Miután mindenki jóllakott, kiléptünk a friss őszi időbe, átsétáltunk az ELTE parkján, így érkeztünk meg buszunkhoz. Hazaindultunk.

Utunk első fele hasonlóan telt, mint odafelé. Alvás, beszélgetés, elmélkedés: milyen is lenne Budapesten tanulni? Ezt az idillt Igazgató úr szakította meg: mit szólnánk egy igazi házi krémeshez – kérdésével. Azt hiszem, nem kell részleteznem a reakciót: ováció. Az elfogyasztott krémes úgy tűnt nemcsak éholtó hatással volt ránk, ugyanis visszaszállva a buszba, a hangulat vidám, kipihent lett egyszerre. (A krémes adalékanyagaival kapcsolatban panaszaikat a gyártó és forgalmazó céghez várjuk.) Nevettünk, énekeltünk (… vagy legalább is próbáltunk). Először éreztem a három év alatt osztályunk szellemének lehetséges létezését. A másik két osztály tagjai nem igazán osztoztak vidámságunkban, ezt sajnáljuk. Közeledtünk utunk végéhez, (lehet hogy tanáraink türelme is végéhez közeledett már), a jókedv kitörő volt. Megérkeztünk, és ki-ki elindult arra, amerre a haza volt.

Kellemes utazásban lehetett részünk, élmény volt maga a kongresszus is, láthattunk valami nagyon kicsit fővárosunkból, és emlékezetes volt a hosszú oda-vissza út is, melyen megtapasztalhattam, egy négy órás út kellemes eltöltéséhez csak a vidámságra van szükség.

Cseh Anna 11. D

Olasz diákok iskolánkban
2004. október

Már több napja izgatottan vártunk, hogy végre megérkezzenek hozzánk az áprilisban megismert olasz barátaink. Áprilisban mi tölthettünk náluk egy csodás hetet Villafrancában, így most eljött az ideje, hogy mi is vendégül lássuk őket.

Hétfőn délután pontosan öt órakor érkeztek meg a villafrancai diákok. Az iskolában egy kis bemutatóval fogadtuk őket: egy ismertetőt hallhattak az iskolánkról, gyönyörködhettek az osztályunk hangjában néhány magyar dal meghallgatása közben, majd pedig kétféle tánccsoport fellépését nézhették meg. Ezután egy kisebb vacsorával fogadtuk őket, majd mindegyik olasz hazament ki-ki a maga vendéglátójához. Mindannyian nagyon fáradtak voltak de még így is volt energiájuk ahhoz, hogy este együtt menjünk el egy kicsit szórakozni.

Másnap reggel három óralátogatáson kellett részt venniük, majd pedig a Zsolnay gyárba tettünk látogatást. Itt kisebb csoportokra osztva felvilágosítást kaptunk a gyár történetéről, s bepillantást nyerhettünk a nyersanyagok porcelánná váló folyamatába is. Ezután egy ismertetőt kaptak a városról, majd

a szabad program után városnézésre indultunk, hogy megnézzük Pécs nevezetességeit. Később a Sörgyárba kalauzoltak minket, ahol végig kísérhettük a komló útját egészen a friss aranyló sörig. Ezután egy pohár sörre is hivatalosak voltunk. A kötelező programok után saját programjaink következtek, így este mindannyian a Dante kávézóban kötöttünk ki.

Szerdán mindannyian nagyon fáradtan ültünk fel a buszra, amivel Budapestre utaztunk. Az úton mindegyik olasz elaludt, csak mi magyarok bírtuk még a gyűrődést. Pesten a Citadellát és a Halászbástyát néztük meg, majd a város főbb nevezetességeit is bejártuk busszal. Később szabad program volt, majd pedig elindultunk haza, de sajnos nem tudtunk aludni a buszon, az olasz mentalitásnak, a hangos dalokból soha ki nem fogyó fiúknak köszönhetően.

Csütörtökön ismét a Domus parkolóból indultunk, de most Keszthelyre, hogy megcsodáljuk a Festetics kastélyt, majd pedig, hogy egy sétát tegyünk a Balaton-parton. Hazafelé megálltunk Hévízen is, hogy egy kört tegyünk a tó körül. Este ismét bementünk a városba, ugyanis a nyughatatlan olaszok biliárdozni és csocsózni akartak.

Pénteken három órát ismét az iskolában kellett tölteniük, majd Orfűre mentünk, ahol megnéztük a tavat, majd pedig a Rácz tanyán fogyasztottuk el a híres magyar specialitást, a gulyást. Akinek volt kedve az ebéd után kipróbálhatta magát a nyeregben is, így sokat lovagoltak. Este a Konzum előtti gyülekező után a Planet Undergroundba mentünk ahol több kodályossal is találkoztunk. Másnap reggel fél 8-kor indultak haza olasz barátaink. Többen nem bírtuk megállni, hogy ne sírjuk el magunkat.

Lényegében az egész hét nagyon fárasztó volt de megérte, nemcsak a sok új élmény miatt hanem az olasz nyelv gyakorlása miatt is. Itt szeretném megragadni az alkalmat, hogy mindnyájunk nevében köszönetet mondjak Pötyi néninek aki ezt az egész szervezést a kezében tartotta. Sok új barátság szövődött s reméljük, hogy lesz még rá lehetőségünk, hogy őket viszontlássuk.

Szépy Eszter 12. D

Képek a Kodály-hét eseményeiről
2004. december 13-18.

Szalagavatói beszéd
2005. január 22.

Kedves ünnepelt végzősök, szalaggal avatandók, tisztelt szülők és hozzátartozók!

Iskolánk tradíciói szerint a szalagavató bál ünnepi beszédét mindig az egyik végzős osztály osztályfőnöke mondja, a ballagási beszédet pedig – diákok mellett- az iskola igazgatója.

Kérdés, hogy mi a különbség a két alkalmi beszéd között?

Míg a ballagás könnyes-meghatott ünnep, záró pontja a gimnáziumi éveknek, addig a szalagavató egy bál a farsangi szezonban, mely időszak – kultúrkeresztények körében – vízkereszttől hamvazószerdáig tart, tehát még hónapok vannak vissza az iskolai időszakból. De a szalagavató is a végzősökről szól, az elmúlt 3,5- 4,5 évről. Előre be kell valljam, hogy lezárult időszakként fogok szólni osztályommal közös 5 évünkről.

Fontos tisztázni azt is, hogy 4 végzős osztályunk közül kettőhöz fűznek feledhetetlen élmények, a másik kettőről mint osztályközösségről nincs tapasztalatom. Egyénileg volt aki köszönt a folyosón, volt aki nem. S mivel a formális információgyűjtésnél többre becsülöm a közösen megélt élményeket, ezért ezeket az egyensúlytalanságokat vállalom. A közös útravaló persze nektek is szól, bések és cések.

Miután hosszan tisztáztam a beszédhelyzetet, ígérem, hogy rövid leszek.

5 év szünet után lettem 2000-ben egy 44fős osztály főnöke. Létszámban mára sikerült az aula befogadóképességéhez alkalmazkodnunk, így, ha szorosan is, de minden szülő elfér. Régebben is úgy gondoltam, hogy a tanári munka nem teljes e pozíció nélkül, de most rájöttem, hogy azokat az éveket, időszakokat tudom pontosan elhelyezni emlékeimben, amikor osztályfőnök voltam. Egészen más viszony ez, mint a szaktanári. S bár nem voltam – most se gondos, precíz osztályfőnök, mégis érzem, hogy összejöttünk, mások vagyunk így együtt, mint más felállásban lennénk.

Töredékeket említek csak a közösen eltöltött évekből. Pannonhalmán örültem annak, hogy szembesültök azzal, a ti korosztályotokban is létezik egy másik világ, Kiskamasznak tűnő idegenvezetőnk tudása, műveltsége, komolysága nagyobb hatással lehetett rátok, mint egy felnőtt kalauz. Zánka és Hegyestű között – többek között – tájfutónk elvesztette tájékozódó képességét, de nem teljesen. Futballedzői szlenggel élve az előrejáték nem ment, de a visszazárkózás igen. Azokhoz, akik mozdulni sem voltak, hajlandók, mert azt hitték az osztálykirándulás döglésre való. Lehet, hogy dögleni jó, de legjobb otthon.

Emlékezhetünk Jesz-előadásokra az uránvárosi szobaszínházban, s bortól csillogó szemekre a Szekszárd-szőlőhegyi éjszakában. Talán ’56 is többet jelent Andrásfalvy Bertalan és Debreczeni László után, mint előtte. S jó volt Táncsicsnak, Petőfinek, Jókainak lenni márc. 15-én. Hát még tömegnek! Jó volt a munka után a sikert érezni tanulmányi versenyen, kórusmunkában, sportversenyen. Jó volt verset mondani, énekelni, s jó volt társaim versmondását, énekét hallgatni, az ő sikerének is örülni. Az osztályéneklési versenyeket biztos, hogy sokáig emlegetjük. Mi – ezüstös sikereink után – azt hittük nyerünk a csavalen, romalennel, de lássuk be utolsónak lenni sem akármi! S a tanórák se biztos, hogy mind szenvedések voltak. Nekem mindenesetre Flaubert-től Kosztolányiig sokan segítettek, együtt talán jutottunk valamire. S ha még nem látod szépnek az elmúlt időket, ne csodálkozz rajta, mert „a boldogságnak kék virága/ mindig csak nyomainkon fakad. / Szem előtt keresheted: hiába! / aki visszanéz: az látja csak!” Most Babits volt a segítségemre.

S a múlt után valamit a jövőről. Sok mindenért irigyelhetnélek benneteket, de valamiért sajnálom a korosztályotokat. Hosszú évek óta érzékelem, hogy a diákok igazán közösségi hitek nélkül élnek kizárólag az egyéni érvényesülés igézetében, ill. annak nehézségeivel küzdve Ilyen a kor- mondják. Valóban nincsenek mindig erkölcsi megtisztulással járó történelmi idők, de az élet nem állhat csak egzisztenciateremtésből, fogyasztásból, pénzhajhászásból., s a másik legyőzéséből. S ha a világ hülyül, te ne hülyülj vele. Ne dőlj be a látszatoknak, ne hagyd, hogy palira vegyenek üzletben, politikában, az egész média vezérelte világban, ahol már nem, hogy a jó bornak nem kell cégér, hanem a jó cégérnek már bor sem kell. Ahol a korrektség és a tolerancia legyőzi a józan észt és főleg az őszinte szót, az egyenes beszédet. Ma már sajátos nevelési igényű tanulóról beszélnek a törvényekben és eltérő nemi irányultságról a nyilvánosságban., s az hiszik, azért van diszkrimináció, mert nincs diszkrimináció elleni törvény, meg azt, hogyha törvényt hoznak a gyűlöletbeszédről, akkor majd csökken a gyűlölet. S ha még esélyegyenlőségi terv is készül a munkahelyeken, akkor aztán minden másképp lesz.

Szóval ifjú barátaim csak kritikusan minden trendivel szemben. Jobb, ha lelkes vagy mintha motivált, jobb ha beszélgetsz, mintha kommunikálsz, s jobb ha focizol, mintha fallabdázol, akkor csapatban vagy, s az együttlétért teszed, nem azért, hogy fitt légy, aki aztán majd a fittségével együtt kipurcan önmegvalósítása közben. Különböztesd meg a talmit a valóditól, a hamisat az igaztól, a hitelest a ripacstól. S vállald, akár külsőségekben is a közösséghez tartozást, pl. hordjad a végzősök szalagját! S különböztesd meg hazádat és nemzetedet másoktól.

Január 22. van, nemzeti himnuszunk születésnapja. Adódik, hogy Kölcsey Parainesiseből idézzek, melyet gimnazista korú unokaöccséhez írt., s melyben természetesen ott van a közösségért tevés ethosza. **„ …**ne hidd, mintha isten

bennünket arra alkotott volna, hogy a föld minden gyermekeinek egyforma testvérük s a föld minden tartományinak egyforma polgáruk legyünk…tekints szívedbe, s ott leled a természetből vett tudományt, mely szerelmedet egy háznéphez s ennek körén túl egy hazához láncolja."

E rövid és feledésbe merülő tanácsok után, melyek nem nélkülözték a pedagógiai attitűdöt, zárásként egy mondattal megkülönböztetem az elhangzottakat a ballagási beszédtől. Jó mulatást ma estére.

Staub Ernő

Beszámoló az Országos Középiskolai Angol Nyelvi Versenyről

Barcs, 2005. január 27.

A verseny, a 9-10. évfolyamosok körében keltett nagy izgalmat. Ez volt a negyedik alkalom, hogy megrendezték, de az idei abban különbözött az eddigiektől, hogy a diákok egy országos versenyen vehettek részt. Tekintettel a verseny magas színvonalára, a döntőbe jutás nem volt egyszerű. A versenyzőknek több fordulóban, különböző feladatok sikeres megoldásával kellett bizonyítaniuk tudásukat.

Az első forduló – nevezhetjük selejtezőnek – írásban zajlott, minden résztvevőnek a saját iskolájában. A feladatok közé tartozott az olvasás utáni szövegértés, egy történet hiányos szavainak kiegészítése, illetve egy fogalmazási feladat: válaszlevél egy hirdetésre. A feladatok hosszas javítása után, januárban értesítettek az eredményről: tovább jutottam a döntőbe! A verseny előtti feszültséget Patricia Maddocks tanárnővel próbáltuk leküzdeni a vonaton, útban Barcs felé. A havazás kicsit megnehezítette a közlekedést, de szerencsésen megérkeztünk a verseny helyszínéül szolgáló barcsi Széchényi Ferenc Középiskolába. A rövid köszöntő után a hallás utáni szövegértés megpróbáltatásain kellett átesnünk. (Bizonyos kérdéseket látva majdnem hasra is estem, még szerencse hogy a verseny ülve zajlott!) A végső megpróbáltatást az élőbeszéd jelentette, ahol egy előzetesen elolvasott könyvről (autentikus novella vagy kisregény) kellett beszélni.

Hogy kellemesen teljen az idő az eredményhirdetésig, a házigazda iskola ebéddel kedveskedett nekünk. És végre eljött a pillanat. Megkezdődött az eredményhirdetés. Az első három helyezett pénzjutalomban részesült. Pénzt ugyan nem, de oklevelet én is kaptam: nyolcadik lettem. Itt szeretném megragadni az alkalmat, hogy megköszönjem Patricia Maddocks tanárnőnek a felkészítést, és hogy volt olyan kedves, hogy elkísért a döntőre. So thank you for your support and for your help. :-)

A vonat indulásáig 2 órát kellett várnunk, de minden nagyobb akadály nélkül hazaértünk.

Bízom benne, hogy jövőre is lesz néhány vállalkozó szellemű 9., illetve 10. évfolyamos tanuló, aki megpróbálja legyőzni a Babitsosokat. Akik pedig már kinőttek ebből a korosztályból, azoknak ajánlom figyelmébe az OKTV-t! Jövőre már ott találkozunk.

Kulcsár Enikő 11. D

Anyanyelvi szakkör

Iskolánkban 2000 februárja óta működik anyanyelvi szakkör.

A szakkör olyan tanulókból áll (főleg humán tagozatosok), akik szeretik anyanyelvüket, szívesen foglalkoznak nyelvőrzős kérdésekkel.

A szakköri foglalkozásokon kéthetente meghallgatjuk a Kossuth Rádió *Beszélni nehéz!* műsorát, megoldjuk a hangsúlyjelölési feladatait; közbeeső heteken a Duna tv *Nyelvőrző* műsorát tekintjük meg videóról, annak feladványait is beküldjük. Többször nyertünk hangkazettákat, könyveket, nyelvőrzős pólót, melyeket mindig kisorsoltunk a szakköri tagok között.

Évente egyszer ellátogatunk Budapestre a *Beszélni nehéz körök* találkozójára és versenyére. Tavaly országos III. helyezést ért el a csapat egy vidám vetélkedőn, szerepeltek hárman a Duna tv nyelvi árverés műsorában is (**Putnoki Veronika, Sipos Norbert, Walke Renáta**).

A budapesti utakat mindig összekötjük színház- vagy operalátogatással, városi sétával, hasznos programokkal (pl. Petőfi Irodalmi Múzeum).

Évente egyszer két-két szakköri tag részt vesz a megyei *Édes anyanyelvünk* nyelvhasználati versenyén Siklóson. A verseny írásbeli tesztből és szóbeli feladatból (egy téma előadásszerű kifejtése) áll. A szakköri foglalkozásokon az elmúlt évek tesztjeit és feladatait közösen beszéljük meg, hogy mindenki tanuljon belőle. **Putnoki Veronika** 12. B (humán) osztályos tanuló már negyedszer vett részt ilyen versenyen. Az első évben 21. helyen, a másodikban 14. helyen, harmadikban holtversenyben **Sipos Norberttel** 8. helyen, idén szeptemberben pedig 6. helyen végzett.

Több *nyelvi játékot* is szoktunk játszani, a tv játékaihoz hasonlóan. Megbirkózunk az *Édes anyanyelvünk* havi újság igen nehéz nyelvi feladványaival, a *Pontozóval*. Itt még nem sikerült rangos eredményt elérni.

A szakköri tagok gyűjtik a *nyelvhelyességi, helyesírási, nyelvtani hibákat* feliratokon, plakátokon, melyeket mindig beküldünk az Édes anyanyelvünk újságnak. Már jelent meg általunk készített fénykép is. Foglalkozunk még versmondással, szépkiejtési versenyre készüléssel is.

Radnóti Adél
szakkörvezető tanár

ENIBE

Encuentro Nacional De Institutos Bilingües De Español

El año 2005 también fue organizado el ENIBE en Budapest, en el Instituto Károlyi Mihály. Había numerosos concursos en los cuales cada uno pudo demostrar lo que sabía.

Para mí lo más interesante fue la parte de teatro, que siempre es el resultado de mucho trabajo. Este año hemos hecho la obra con la ayuda de un director profesional, Carlos, con quien a veces discutimos un poquito. Para el festival solamente debíamos tener preparada la mitad de la obra pero a pesar de esto habíamos dedicado un montón de tiempo a los ensayos.

Estas ocasiones han sido muy importantes para mí y han significado mucho porque establecimos algo por nuestra fuerza y entusiasmo, hicimos nacer una cosa que después se convirtió en parte de nuestra vida, de nuestros días. Tuvimos momentos felices cuando realmente disfrutamos, y por supuesto, malos y menos alegres también.

Y en todos estos instantes, periodos de "guerra y paz" estaban a nuestro lado el grupo de profes (Carmen, Raquel, María, Renáta Kovács y Andrea Futó) apoyándonos y - de vez en cuando - tranquilizándonos si estábamos un poco más nerviosos de lo general.

Además algunas veces se transformaron en comandantes cuando no sabíamos el texto "perfectamente. Aunque no ganamos el premio en Budapest, creo que obtuvimos recompensa y, a pesar de todo, ganamos mucho.

Eszter Magos 12. E

ENIBE

Spanyol Kéttannyelvű Gimnáziumok Országos Találkozója
Károlyi Mihály Gimnázium
Budapest, 2005. február 18-19.

2005-ben ismét megrendezték az ENIBE-t, ezúttal a budapesti Károlyi Mihály Magyar-Spanyol Tannyelvű Gimnáziumban. Számos versenyszámban bizonyíthatta mindenki, mit is tud valójában.

Számomra az országos fesztivál legérdekesebb részét a színházi bemutatók jelentették, ami mögött mindig hatalmas munka áll. Ebben az évben egy profi rendező, Carlos segítségével állítottuk színpadra a darabot, akivel olykor még vitatkoztunk is egy kicsit. A fesztiválra csak a darab felével kellett elkészülnünk, ennek ellenére sok időt szántunk a próbákra.

Ezek igen fontos momentumok voltak, és sokat jelentettek nekem, mert a saját erőnk és lelkesedésünk révén hoztunk létre valamit, ami korábban nem létezett,

de később a mindennapjaink és az életünk részévé váltak. Voltak boldog pillanataink, amikor igazán élveztük a munkát, de akadtak természetesen rosszabb és kevésbé vidám perceink is.

Azonban mindig az ilyen – hol konfliktusokkal teli, hol békés időszakokban is – mellettünk állt és segített bennünket tanáraink egy csoportja (Carmen, Raquel, María, Kovács Renáta és Futó Andrea), akik nyugtatgattak minket, ha egy kicsit idegesebbek voltunk a kelleténél. Bár néha, amikor nem tudtuk „tökéletesen" a szöveget, szigorú parancsnokká is tudtak válni.

Annak ellenére, hogy nem nyertük el a fődíjat Budapesten, sok mást nyertünk, s úgy gondolom, hogy ezek mind kárpótolnak bennünket.

Magos Eszter 12. E

(Fordította: Futó Andrea)

Eredményeink

Szókincs

2. helyezett Vízi Pálma 9. E

Történetírás

3. helyezett Jaksa Kata 9. E
Petrétei Kornél 10. E

Fordítás

2. helyezett Tóth Adrienn 12. E

Társalgás

2. helyezett Orbán Gergő 10. E

Prózamondás

1. helyezett Pál Gabriella 11. E
Móra Virág 12. E

Versmondás

2. helyezett Kiss Martina 12. E

Érvelés

3. helyezett Magos Eszter 12. E

Tolmácsolás

2. helyezett Magos Eszter 12. E

Civilizációs verseny

4. helyezett Drenkovics Petra 12. E
Ferenczi Viktória 12. E
Molnár Réka 12. E
Rózsa Eszter 12. E

Színdarab (Jacinto Benavente: Los intereses creados)

Legjobb interpretáció és színpadravitel díja

Szereplők: Orsós Anna 10. E, Kercza Júlia, Sinka Erika, Szalontai Viktória 11. E, Dudás Dorisz, Hetényi Rita, Lakatos Gina, Magos Eszter 12. E

Együttműködők: Haniberger Nikoletta, Terpó Edit, Fehér Áron, Mester Bálint 10. E, Kaposi Eszter, Várnai Gina 11. E, Gál Döníz 12. E

Rendezők: Carmen Desco Blay, María González López, Raquel Castillo Del Pastor, Kovács Renáta, Futó Andrea, (Carlos Rodero)

Legjobb mellékszereplő díja: Orsós Anna 10. E

Jelenetek szereplői: Orbán Gergő, Petrétei Kornél 10. E, Bisztricán Lilla, Simon Krisztina 11. E, Kiss Martina 12. E

Tavasz Nap 2005
2005. március 17.

Színes kisplakátok hirdették iskolánkban, milyen rendezvényekkel csatlakozunk az Európai Tavasz Nap rendezvényeihez, amely szinte mindenki számára újdonság volt, hiszen nem is hallottunk erről korábban. Az Internetet böngészve elképedtünk azon, hogy milyen hosszú az Európai Alkotmány, de nagyon tetszettek a más országok, más iskolák tervei, tapasztalatai, melyekből mi is merítettünk ötleteket.

Március 17-én 10 órakor Strauss Also Spracht Zarathustra nyitányával indult a sulirádió, majd igazgatónk, Gaál Tibor mondott köszöntőt. Beethoven Örömódája után az iskolánkban tanult idegen nyelveken hangzottak el dalok, slágerek Horváth Norbert tanuló szerkesztésében. Iskolánkban olasz és spanyol két tanítási nyelvű osztályok is működik, de tanulunk angolul, németül és franciául is.

A délelőtt folyamán többen böngészték a megadott weboldalakat, próbáltak bekapcsolódni a chat-programokba Kiss Zoltán tanár úr segítségével. Putnoki Veronika jóvoltából digitális fotók is készültek. A videokamerát Hardi András és Horváth Norbert kezelte.

Délben iskolánk parkjában, a régi főbejáratnál, az utolsó évesekkel elültettünk egy kicsiny tiszafa-csemetét. Antoni Szabina verset mondott, majd elénekeltük az Örömódát. A nap ragyogott ránk, reméljük nagyra nő kicsi fácskánk.

Az iskolában folyamatosan helyezünk el posztereket, tablókat az Unióról, hogy a májusi akadályversenyen számot adhassunk uniós, valamint egészség- és természetvédelmi ismereteinkről. Várjuk beszélgetésre egy volt diáktársunkat is, Márk Dávidot, aki jelenleg Brüsszelben dolgozik egy magyar munkatárs mellett.

Így mi ezt a napot egész éves folyamatos munkánk egy megállójának, ünnepnapjának tekintettük.

Üdvözlünk minden résztvevőt! Boldog tavaszt mindenkinek!

G. Antal Zsuzsanna
szervezőtanár

Utazás Erdélybe
2005. április 10-15.

„Kedves Tanárnő, Tanár Úr! Előjegyeztem a csoportot. Minthogy nálunk az ifjúsági szabadidőközpontban csak 45 hely van, a többieket igyekszünk két házhoz elszállásolni a közelben. A kosztozást megoldjuk nálunk… kellene tudnom, hogy mik az óhajok, ahhoz igazíthatom a programkínálatot… Ha inkább történelmi tanulmányút, akkor egy, esetleg két autóbuszos utat javasolok. Nagyenyed – Gyulafehérvár – Alvinc – Vajdahunyad… ill. Torda – Marosvásárhely – Segesvár – Medgyes. Ha inkább a kirándulásokon van a hangsúly, akkor a Tordai hasadék, a Szolcsvai búvópatak, természetesen a Székelykő…”

Így kezdődött az a Kolozsvárról küldött, s a későbbiek során még kétszer pontosított üzenet (e-mail), amely, és persze egyéb, szorgos előkészületek után iskolánk négy humán osztályából (9-l2 évfolyamosok) 59 tanuló, természetesen a megfelelő tanári kísérettel, április tizedikén reggel fél hétkor útnak indult Erdélybe. Azzal a céllal, hogy a valahai történelmi Magyarországnak az egyik legnagyobb egységéről, Erdélyről való hiányos ismereteinket pótoljuk, szerencsésebb esetben (ha már járt ott valaki) elmélyítsük, hiszen a magyar történelem, kultúra, irodalom, zene, a műveltség, a nemzeti sajátosságok, vagy akár a táj, a ma a „határon túliaknak” nevezettek ismerete nélkül csak bajosan, azaz kis túlzással, de a lényeget nem kerülgetve, sehogyan sem érthető. Ha valakit egy kicsit is érdekel a kik vagyunk, mik vagyunk, honnan jöttünk, hova

megyünk kérdése, akkor bizonyára mindezek után is érdeklődik – volt az alapkoncepció. És amellett, vagy mindezekkel együtt az sem baj, ha jól érezzük magunkat.

Remélhetőleg az 59 „humánost” az elmondottak is sarkallták, amikor az emeletes busz ablakaiból búcsút intve szülőknek, a messzi iskolának, a Kolozsvártól nem messze lévő Torockót mint bázispontot, szállás- és étkezőhelyet vették célba, remélve azt, hogy este nyolc óra felé, vacsoraidőre oda is érnek. Hogy a nyolc órából éjjel tizenegy lett, annak a többszöri, egészségügyi célú (ami egyesek számára mintha parancsba kiadott kötelező cigarettaszünetté változott volna) megállás mellett, az volt az oka, hogy a román határon teljes tétlenséggel eltöltött több mint három órát kellett várakoznunk. (Megjegyzendő: ez viszafelé kb. másfél percre csökkent.) Kedves vendéglátóink azonban hűségesen megvártak bennünket, s éjfél felé már meg is kezdődhetett a vacsora, úgyhogy egy óra felé már majdnem mindenki ágyba bújhatott, ha akart. A továbbiakban, a második naptól kezdve azonban minden a tervek szerint, sőt talán a várakozást felülmúlóan (időjárás!) is ment végbe.

A továbbiakban rövid összefoglalóját szeretnénk adni a látottaknak, a 11. B-sek és a 9. B-sek előadásában, hogy azután a résztvevők közül is megszólaljanak néhányan. Tehát:

A 11. B erdélyi útinaplója

2005. április 10.

6:30 „Elindultam szép hazámból, híres kis Magyarországról”

9:16 Szegeden vagyunk, 30 perce álltunk meg. A társaság nagy része egy bizonyos helyiséget rohamozott meg.

9:55 Elindultunk Szegedről!

10:53: A határon állunk, ragyogóan süt a nap! (Otthon meg esik az eső! He–hehe☺)

11:25 Még mindig a határon állunk!
(A Trixi citromos pogácsája nagyon finom! ☺)
Román idő szerint 13:07, még mindig a határon állunk. Már csak két busz van előttünk.

13:51 Ha esetleg valamikor átérünk a határon, akkor pénzváltás következik.

13:59 A Hegedűs Tanár Úr kezd nyűgös lenni!

14:03: A Hencs Tanárnő és a Peternics Tanárnő nagyon álmos!
A Hegedűs Tanár Úr csűrdöngölőt jár a busz háta mögött. Most már nagyon nyűgös!!!

14:24 Román vámvizsgálat, .kínos csönd, a Gellértnek magas a „vérnyomija” és szinte halljuk, hogy a Balázsnak nő a szakálla!

15:03: Átértünk a határon! Ez hihetetlen!

15:21 A tanári haditanács összeült. A Hegedűs Tanár Úr „megtollasodott” több milliós lej bankjegyekkel legyezgeti magát!!! Megálltunk Aradon, vértanúkat nem láttunk, csak a román Elvis Presley-t!
Mindenki elintézte dolgát, kivéve Vivikét!

18:08: Zötykölődünk, kátyús utakon, majdnem eltévedünk.

23:30 Sötétben nagy szenvedések árán megérkezünk Torockóra, az ígért nyolc óra helyett! A szállás finoman szólva puritán, és lópokróccal kell takarózni! 11-en alszunk a 10 fős szobában. Most aztán formálódik az osztályközösség.

Április 11.

7:00 Reggeli meglepetés: a Székelykő látványa!
Torockószentgyörgy felé haladunk, megnéztük az Unitárius templomot. A torockói temetőben különleges módon temetkeznek, a Néprajzi Múzeum népviseletei különösen érdekesek.

Délután: A társaság egyik fele túrázott; a másik fele a Székelykö csúcsait hódította meg. A túrához tervezett táv 10 km lett volna, sima

terepen, kényelmes tempóban. A 10 km-ből 12 km lett, a sima terepből dimbes-dombos, a kényelmes sétából erőltetett menet – Tóth Tanár Úr irányításával! A Peternics Tanárnő nem bírta, fájt a lába, a Dávid, Süci, Gellért trió lovagiasan visszakísérte a buszhoz. Útközben tehén, tehénlepény, kecske, kutya, majd jutalomképpen búvópatak.

Április 12.

9:15 Nagyenyed felé haladunk, megtekintettük a nagyenyedi Bethlen Kollégiumot. A könyvtárban a könyvtáros úr hosszú, de kiváló beszédet tartott. Ismét találkoztunk egy Feri kutyával, aki az idegenvezetőnk is lett.
A Tiszteletes Úr szerint Ferike a gyülekezet leghűségesebb tagja, majd megtudtuk, hogy kik is azok a *mócok*!

14:12 Haladunk Gyulafehérvár felé, megnéztük a Székesegyházat! Nagyszerű vezetőnk volt. (Mellékesen a lányok bejutottak egy zárt katolikus fiúinternátusba, ahol nagy örömmel fogadták őket ☺) Gellért és Vivi belefáradtak a templomok nevezetességeinek megtekintésébe, ezért büntetésből holnap a sóbányába mennek!
Gellért elnyerte a kitüntető antikatedrális címet!

Április 13.

A cél Torda, ma ismét láttunk templomot, ez is leégett vagy kétszer! Csak az a kérdés, hogy vajon a mócok vagy a tatárok vagy a labancok gyújtották-e fel???
A sóbánya lenyűgöző, hideg, nyirkos és nagyon sós! Gellért tanári engedéllyel végre hangosan höröghetett a sóbánya visszhangjában!
A tordai hasadékban túráztunk, Trixi, Vivi nem bírta, az invalidusokat szokás szerint a Peternics Tanárnö kísérte vissza a buszhoz. Rolandunk beleesett a patakba ☺!

Április 14.

Szakad az eső Kolozsvárott, egy rohanós városnézést ütemeztünk be. Végre tudtunk vásárolni.

Április 15:

Megyünk haza!!!
Nagyon reggel van és nagyon esik, de még bírjuk!

(Valóban csak egy-két apró kiegészítés. 1. Torda az 1659-es tatárdúlás után teljesen elnéptelenedett. 1707-ben pedig Rabutin császári hadai dúlták föl a várost. A templom többek között ez alkalmakkor is leégett. Jó hír: a Tordai hasadék viszont épségben megmaradt. Kolozsváron – láttuk – érdemes megnézni a Házsongárdi temetőt, A Fő teret, rajta a Mátyás szoborral, a Szent Mihály templommal, Mátyás szülőházát, stb. stb. Ha van idő, ne rohanvást!)

A 9. B beszámolója

Április 11-én, kora hajnalban, a Domus parkolójában nagy tömeg jelezte, hogy a Kodály Gimnázium humán tagozata Erdélybe indul. Nagy keveredés volt, mert a busz csomagtartója nem volt elég nagy a mi csomagjainknak. Mikor már minden táskának helyet találtunk, szüleinktől elbúcsúztunk, és a névsorfelolvasás is megvolt, elindultunk.

Annak érdekében, hogy ne unatkozzunk, beindítottak valami filmet, mert ugyebár a buszon még tv is volt. Nem tudom hányan nézték, de a közelünkben lévőknek nem nagyon kötötte le a figyelmét... Az időt zenehallgatással és egymás szórakoztatásával ütöttük el amíg a határhoz nem értünk… Magyarországról könnyen kijutottunk, de Erdélybe nehezebb volt bejutni… Legalább öt busz állt előttünk, és muszáj volt kimennünk a levegőre, mert az emeleten megállt a levegő, és nem lehetett megmaradni. Odakinn átestünk egy gyors fotózáson. Sok időbe telt, mire a sor elejére kerültünk, addig is leültünk a fűre, végighallgattuk, ahogy egy velünk egy cipőben járó magyar csoport végigénekli a fél énekkönyvet, és kártyáztunk (vagyis az osztály egy része). Pár órás várakozás után végre átjutottunk, és rögtön megtámadtak minket az árusok, hogy vegyünk vázákat, és váltsunk feketén pénzt. Torockó felé még megálltunk Aradon nézelődni, de aztán irány a cél. Sajnos ez sem volt olyan egyszerű, mint amilyennek gondoltuk… eltévedtünk… és az utak még kivilágítva sem voltak… De ezt a problémát is leküzdöttük! Nagyon későn, de legalább megérkeztünk. Meleg étellel vártak minket. Miután elfogyasztottuk, el is foglaltuk a szállásunkat. A csoport egy része családoknál, másik része a táborban aludt.

Másnap Múzeumban voltunk, temetőt látogattunk, és templomokba is benéztünk. Utána döntenünk kellett, hogy hegyet mászni megyünk, vagy vízeséshez túrázni. A hegymászók rendesen meg lettek mozgatva. Az első és az utolsó ember között kb. 1 km-es távolság volt. Az idegenvezető címét Zoltán kapta meg, aki egy 19 éves tapasztalt (mármint attól függ miben) torockói fiatalember. A hegytetőn még havat is láttunk, na meg sok állatbogyót, amin szívesen terpeszkedtünk… A lefelé út nagyon meredek volt, néhányan hátsó fertájukon közlekedtek. Olyan ember is akadt, (Zoltánnal az élen) aki, mint a bakkecske ugrált lefelé. Ilyen túra után senkinek nem volt nehéz elaludnia.

Következő nap voltunk Gyulafehérváron, Nagyenyeden és más városokban. Meglátogattuk testvériskolánkat is, ahol egy kutya kísért minket mindenhová (kellemes illatot árasztva magából). Az utcák tele voltak kóbor ebekkel, és volt, ahol kéregető gyerekekkel is összetalálkoztunk. Sok templom történetét ismerhettük meg, érdekes volt, de az ötödik ilyennél kicsit kezdtük unni. A nap végére megint csak elfáradtunk… sokat kellett gyalogolni…

Harmadik nap bementünk a Sóbányába. Amit ott láttunk, az leírhatatlan. Gyönyörű volt! Na és ahogy visszhangzott?! Jól elszórakoztatott minket, ahogy hallhattuk saját hangunkat többször egymás után. A bánya után a Tordai hasadékot csodálhattuk meg. Legtöbbünknek ez tetszett a legjobban. Szép volt a táj, jó volt az idő, és még egy birkákat legeltető pásztorral is találkozhattunk. Ez a túra is lefárasztott minket.

Utolsó nap Kolozsvárra utaztunk. Sajnos esett az eső, de még így is meg tudtuk nézni a nevezetességeket, és meggazdagítottunk egy öreg képeslapárust, aki állítása szerint Mátyás király ükükükunokája volt. Sajnos hamarabb el kellett indulnunk a szálláshoz, mert össze kellett csomagolnunk.

Nagyon sajnáltuk hogy eltelt az a pár nap, amire odamentünk. Jobban megismertük egymást, mindkét oldalról, a jóról és a rosszról is…. Sokat hisztiztünk, és valószínűleg ezért sokan pikkelnek is ránk. Amit biztosan tudunk az az, hogy soha nem fogjuk elfelejteni az ott történteket, és mérgesek vagyunk az ottani lakókra, hogy teleszemetelik a szép tájaikat, és nem törődnek vele, hogy mennyire rossz képet fest ez róluk.

Végezetül következzék néhány spontán vélemény.

„Szerintem az erdélyi utazásban a második nap volt a legjobb, amikor felmásztunk a Székelykőre. Bár a sziklákon felfutni (Felfutni?! Nana! – A szerk.) nem volt túl könnyű, de amint felértünk, gyönyörű látvány tárult a szemünk elé. Amíg a többiek pihegtek a hegytetőn, a Csoki és én bejártuk a hegy nagy részét, vagyis inkább befutottuk, mert a hegy nagy volt, mi pedig kicsik.”

Jó volt: a sóbánya, a társaság, a vacsorák, a szép táj, az érdekes templomok, a régi épületek–szobrok, a temető!
Nem annyira jó: a kolozsvári boltokban az eladók, a nyomor, és az, hogy kevés helyi emberrel lehetett megismerkedni.

A legjobb élményem Erdélyben? Ugyanezt kérdezték tőlem otthon is, amikor hazaértem. Igazából nem pozitív élmény ez. Szóval a válaszom a következő.
Aminek nagyon örültem, az az volt, hogy megismerhettem az Erdélyben élő magyarok helyzetét. Eddig csak könyvekből olvastam erről – a tények felét se hittem el. Most egy kissé átélhettem a magyarság sorsát. És ami a legfurcsább volt: valahogy az az érzésem támadt, hogy ők igazibb magyarok, mint mi. Ők például mindent tudnak arról, hogy mi történik nálunk, mi viszont szinte semmit se tudunk róluk.

Nekem tetszett Erdély, jó hangulat volt. Tetszett a környezet, a Székelykő, a Tordai hasadék, a Sóbánya, a várak. Kolozsvár is nagyon szép volt, és milyen jó volt hallani, amikor valaki rajtunk kívül is beszélt magyarul! Nem tetszett viszont a rengeteg szemét, hogy nem vigyáznak a környezetre. Az ottani

ételeket én ízletesnek találtam, mindent megettem, amit elém tettek. A templomok szerintem nem voltak túl izgalmasak, de az emberek, akik körülvettek bennünket, nagyon érdekes dolgokat meséltek a történelemről, az ottani magyarok életéről. Én eddig mindezekről nagyon keveset tudtam.

Dr. Tóth Károly

Shoah a Pécs
Un progetto pedagogico e didattico

Quest'anno, in tutta Europa, si sono moltiplicate le commemorazioni dell'Olocausto, con celebrazioni e manifestazioni solenni. Capi di governo e di tutte le religioni hanno voluto onorare i milioni di martiri e rendere omaggio a centinaia di sopravvissuti, ultimi, ma preziosi, testimoni della follia nazista. Che sia il 27 gennaio o il 16 aprile - in Ungheria -, ogni nazione civile ha istituito la Giornata della Memoria. Memoria collettiva su cui si fondano, oggi, le rinate democrazie europee: il rifiuto di ogni discriminazione sia essa di tipo religioso o razziale, etnico o politico.

Cosa fare, allora, in un mondo che tende all'omologazione storica, alla banalizzazione, al ridimensionamento dei fatti o –ancor peggio- alla loro negazione; che fare, per trasformare quella memoria collettiva, in viva esperienza personale, in memoria individuale? Come evitare che una pregnante ricorrenza si trascinasse in una stanca ripetizione di luoghi comuni, e diventasse occasione di profonda riflessione sulla mostruosa unicità, nella storia degli uomini, della "soluzione finale" , sugli orrori passati, e assunzione di responsabilità che da essi, ad ognuno di noi, deriva?

Ci voleva qualcosa di più vivo e concreto, che rendesse le ricostruzioni storiche più "vicine" al vissuto degli studenti. È nata così l'idea di coinvolgere gli studenti dell'ultimo anno della sezione bilingue italo-ungherese nella realizzazione di un progetto sul tema "*La Shoah a Pécs*".

L'olocausto degli ungheresi di religione ebraica è stato l'ultimo atto della volontà nazista di rendere il Reich e l'Europa intera *Judenfrei* (libera dagli ebrei). Ultimo in ordine di tempo, ma particolarmente brutale e cruento, se si considera che tutto si svolse in pochi mesi, a partire dalla formazione dei ghetti, nella primavera del '44, alle prime deportazioni, fine estate '44: un metodico e frenetico via vai di treni, verso destinazioni ignote, i campi di concentramento e di sterminio, o verso i letali campi di lavoro forzato. Secondo lo studioso Tamás Stark (2000) le vittime dell'olocausto della comunità ebraica ungherese furono ben 574.095.

Certo è doloroso scoprire che una tale immane opera non si è potuta realizzare senza la fattiva collaborazione di parte della popolazione. Manipolata dalla propaganda razzista, dai politici senza scrupoli che sfruttarono il sentimento di frustrazione nazionale, seguito al trattato di Trianon, accettò passivamente, appoggiò o non contrastò, con il dovuto impegno, il progetto di discriminazione razziale nato già agli inizi degli anni venti. L'antisemitismo, la sua peggiore personificazione nelle Croci Frecciate non furono la morbosa esplosione di un momento di follia, ma figli di un processo fatto di indifferenza e di silenzi, di condiscendenza e di sottaciuti interessi.

E così Pécs, in un greve silenzio, vide sterminati i suoi stessi cittadini di religione ebraica. Le vittime accertate furono 3022. Oggi, di quella comunità non resta che un minuto gruppo di poco più di un centinaio di persone. Rimangono i monumenti: l'elegante sinagoga, il sobrio prospetto dell'ex scuola ebraica e il cimitero: segni tangibili e nobili di un passato operoso, contributo non trascurabile alla bellezza e alla ricchezza della storia millenaria della città.

Ripercorrere il cammino di una tale iniquità, seguendone le tracce nella realtà a noi vicina, è stato il percorso educativo e didattico che abbiamo scelto, consci che il miglior modo che abbiamo per diventare tolleranti è, sicuramente, apprendere ad indignarci, a "non tollerare" alcuna ingiustizia. Il cammino non è ancora finito, ancora ci aspetta la trascrizione delle interviste fatte, il loro completamento e la trasformazione del materiale in documento cartaceo e digitale. Alcune tappe significative, però, sono state già raggiunte: la visita guidata ad Auschwitz – giornata indimenticabile per tutti, studenti e professori- la registrazione della significativa testimonianza della signora Weisz Jenőné, deportata nel '44, e la mostra del 15 aprile, resa possibile anche grazie alla collaborazione della direzione del Museo di Storia della città, nella persona della dottoressa Ilona Radnóti, ai suggerimenti del dr Krassó Sándor e alla gentilezza dell'amico Nagy János. A tutti loro va il nostro ringraziamento.

Vorrei soffermarmi sull'esposizione e sul suo significato.

Realizzata con umili mezzi e al di là della sua limitatezza, ha avuto un significativo successo. È stata visitata in gruppi guidati, ma anche alla spicciolata, abbiamo visto ragazzi e ragazze, con composta serietà, prendere il tempo di leggere e commentare i pannelli. Persino le donne delle pulizie vi si sono soffermate, gruppi di persone a conoscenza della mostra sono venuti a visitarla. Anche l'ambasciatore d'Italia Paolo Guido Spinelli ha voluto dedicare alla mostra una parte della sua visita al liceo. Il Rabbino sig. András Schönberger ha accolto il nostro invito a presenzire la giornata di apertura. Gli studenti sono così entrati in contatto con il primo rappresentante della comunità ebraica di Pécs, ai più semi sconosciuta, hanno potuto sentire dalla sua voce parole di tolleranza e di speranza. La stessa signora Weisz Jenőné ha voluto segnare, con la sua partecipazione, l'importanza che per i sopravvissuti ha l'educazione alla tolleranza delle nuove generazioni.

I nostri studenti hanno avuto l'opportunità di esaminare alcuni documenti storici e, attraverso semplici pannelli, hanno potuto seguire un percorso di conoscenza e di riflessione su quello che è stato l'olocausto in generale e il suo sviluppo in Ungheria. La negazione dell'identità accompagnata alla spoliazione dei beni morali, come la dignità e la libertà, di quelli materiali, la casa, i risparmi, il lavoro, oggetti personali che segnavano tappe della vita. La ghettizzazione, la deportazione, lo sfruttamento e lo sterminio. Abbiamo indicato l'accanimento con cui si è realizzato lo spaventoso progetto: il ripetuto inasprimento delle leggi antisemite e l'incredibile numero di decreti attuativi, l'ostinata ricerca di strumenti amministrativi e di governo necessari alla discriminazione degli uni e alla manipolazione degli altri. Abbiamo descritto le inevitabili e ignobili conseguenze di tale volontà. Abbiamo voluto ricordare anche gli zingari, rimasti a lungo vittime anonime. Abbiamo mostrato i luoghi della prevaricazione, quelli della desolazione e del pianto.

Non abbiamo creduto utile insistere solo su fatti negativi e oscuri. Oltre a scritti e testimonianze particolarmente adatti a far ragionare, abbiamo perciò proposto esempi positivi: gli eroi della solidarietà, contro i falsi miti del totalitarismo e gli idoli, che predicano odio e sopraffazione del proprio simile; ma, soprattutto, abbiamo scelto di presentare la bellezza e l'orgoglio della diversità.

La nostra non ha voluto né vuole essere una generica dichiarazione che per ognuno di noi è insieme bello e importante essere quello che siamo: ebrei o zingari, ungheresi o italiani, riformati, cattolici o musulmani, agnostici o atei; ma un voler ricordare, in primo luogo a noi stessi, che, nel mortificare e negare la dignità dell'altro, neghiamo e mortifichiamo la nostra, e che solo nella affermazione e difesa della dignità di ogni uomo, chiunque egli sia, riusciamo a salvare la nostra stessa dignità.

Antonio Satta

A Soá Pécsett
pedagógiai és didaktikai projekt

Idén egész Európában megsokszorozódtak a Holokauszt-megemlékezések, nagyszabású ünnepségek és rendezvények keretében. Állami és vallási vezetők akarták kifejezni tiszteletüket mártírok milliói, és néhány száz túlélő, a náci őrület utolsó tanúi előtt. Január 27-én, vagy – mint Magyarország –április 16-án, minden kultúrált nemzet kijelölte az Emlékezés Napját. Kollektív emlékezés ez, amin ma az újjászületett európai demokráciák alapulnak: minden diszkrimináció – akár vallási vagy rasszista, akár etnikai vagy politikai – elutasítása.

Mit tegyünk tehát egy olyan világban, amelyik a történelem homogenizálására, a tények banalizálására és újraírására, vagy ami még rosszabb, tagadására törekszik? Mit tegyünk, hogy átalakítsuk a kollektív emlékezést igazi személyes élménnyé, egyéni emlékezéssé? Hogyan kerüljük el, hogy ez a fontos megemlékezés közhelyek fáradt ismétlésévé váljon, és helyette alkalmat nyújtson az őszinte elmélyülésre az emberiség történelmének „végső megoldásának" iszonyatos egyediségéről, az elmúlt borzalmakról és a felelősségvállalásról, ami mindannyiunk kötelessége?

Valami élőbb, konkrétabb kellett, ami közelebb hozza a diákokhoz a történelem rekonstruálását. Így született meg az ötlet, hogy bevonjuk az olasz-magyar tagozat végzős diákjait a „*Soá Pécsett*" programba.

A magyar zsidók holokausztja volt az utolsó megnyilvánulása a nácik azon szándékának, hogy a Reich és egész Európa *Judenfrei*, azaz zsidómentes legyen. Utolsó, időrendileg, de különösen kegyetlen és véres, ha figyelembe vesszük, hogy mindez pár hónap leforgása alatt történt, a gettók létrehozásától kezdve 1944 tavaszán, az első deportálásokig '44 nyarán: a vonatok módszeres és őrült mozgása, ismeretlen célok, a halál- és koncentrációs táborok, vagy a halálos kényszermunka-táborok felé. Stark Tamás tudós szerint a magyar zsidó közösség holokauszt-áldozatainak száma 574 095 volt.

Fájdalmas felfedezés, hogy egy ilyen félelmetes mű nem tudott megvalósulni a lakosság tevékeny részvétele nélkül. A rasszista propaganda és a gátlástalan politikusok által manipulálva, akik kihasználták a nemzeti frusztrációt, a trianoni Szerződést követően, a nép passzívan elfogadta, támogatta, és nem ellenezte kellő elkötelezettséggel a faji diszkrimináció tervét, ami már a húszas évek elején megszületett. Az antiszemitizmus, és annak legrosszabb megtestesülése a horogkeresztesekben, nem egy pillanatnyi őrület kóros kitörése volt, hanem egy közönyből és hallgatásból, engedékenységből és elhallgatott érdekekből álló folyamat eredménye.

S így Pécs, mély csöndben, látta saját zsidó vallású lakosainak kiirtását. Az azonosított áldozatok száma 3022 volt. Mára abból a közösségből csak egy kicsiny, alig százfős csoport maradt. Megmaradnak az emlékek: az elegáns zsinagóga, a volt zsidóiskola mértéktartó homlokzata és a temető: kézzelfogható jegyei egy tevékeny múltnak, melyek nem elhanyagolható részét képezik az ezeréves történelmű város szépségének és gazdagságának.

Újra végigjárni ennek az igazságtalanságnak az útját, követve a nyomait a hozzánk közel álló valóságban: ez volt a nevelés-didaktikai cél, amit választottunk; tudatában annak, hogy a toleránssá válás legjobb módja az, ha megtanuljuk, hogy felháborítson minket, és ne toleráljunk semmilyen igazságtalanságot. Ez az út még nem ért véget, még vár ránk az interjúk leírása, azok kiegészítése, a gyűjtött anyag papírra vetése és digitalizálása. Néhány jelentős állomást viszont már elértünk: ellátogattunk Auschwitzba – diákok és tanáraik számára is felejthetetlen nap volt –, rögzítettük az 1944-ben deportált Weisz Jenőné visszaemlékezéseit. Április 15-én rendeztünk egy kiállítást, amit a dr. Radnóti Ilona által képviselt Várostörténeti Múzeum vezetésének közreműködése, dr. Krassó Sándor javaslatai és Nagy János barátunk segítőkészsége tettek lehetővé. Mindannyiuknak hálás köszönetet mondunk.

Szeretnék néhány szót szólni a kiállításról és jelentőségéről. Szerény eszközeinkhez mérten és korlátozott lehetőségeink ellenére nagy sikert aratott. Jöttek látogatók csoportosan, de külön-külön, egyenként is. Láttunk fiúkat és lányokat, amint illő komolysággal olvassák és kommentálják a képeket. Még a takarítónők is meg-megálltak a paravánok előtt, és mások is, akik tudtak a kiállításról, eljöttek, hogy megtekintsék. Az olasz nagykövet, Paolo Guido Spinelli is a kiállításnak szentelte iskolánkban töltött ideje egy részét. Schönberger András főrabbi pedig elfogadta meghívásunkat, és részt vett a megnyitón. Így a diákok megismerhették a pécsi zsidó közösség első számú képviselőjét, az ő szájából hallhattak toleranciára intő, és reménykeltő szavakat. Maga Weisz Jenőné is ki kívánta kifejezni jelenlétével, hogy a túlélők számára mennyire fontos a fiatalabb generációk toleranciára nevelése.

Tanulóinknak alkalmuk volt közelről szemügyre venni néhány történelmi dokumentumot, egyszerű képeken keresztül megismerhették a történelmi hátteret, és elgondolkodhattak azon, mi volt a holokauszt általában, és mivel járt Magyarországon. A származás megtagadásán túl olyan erkölcsi értékek lábbal tiprása, mint a méltóság vagy a szabadság, a materiális javak: a lakás, a megtakarított pénz, a munka, a személyes tárgyak eltulajdonítása. A gettósítás, a deportálás, a kizsákmányolás és a megsemmisítés. Bemutattuk a gyűlöletet, amivel ezt a borzalmas tervet véghezvitték, az egyre szigorodó zsidóellenes törvényeket, a hihetetlen számú rendeletet, a kitartó keresést, hogy megtalálják az egyes emberek diszkriminációjához, mások manipulációjához elengedhetetlen közigazgatási és kormányzati eszközöket. Meg kívántunk emlékezni a cigányokról is, akik sokáig névtelen áldozatok voltak.

Megmutattuk a hivatali hatalommal való visszaélés, a pusztítás és a sírás helyeit.

Nem hittük, hogy hasznos lenne kizárólag a sötét tényeket bemutatni. Ezért, az elgondolkodtató írásokon és tanúvallomásokon kívül, pozitív példákat is felhoztunk: a szolidaritás hőseiről, a totalitarizmus hamis mítoszai és bálványai ellenében, akik csak gyűlöletet és erőszakot prédikálnak. De legfőképp a másság szépségét és a belőle fakadó büszkeséget szerettük volna bemutatni.

Nem akartuk és nem is akarjuk azt állítani, hogy mindannyiunknak egyformán szép és fontos, hogy azok legyünk, amik: zsidók vagy cigányok, magyarok vagy olaszok, reformátusok, katolikusok, muzulmánok, hitetlenek vagy ateisták. Inkább arra akartunk emlékeztetni – elsősorban saját magunkat –, hogy ha a másik embert megalázzuk emberi méltóságában, akkor egyszersmind sajátmagunkkal is ezt tesszük, és csakis minden ember méltóságának tiszteletben tartása által sikerülhet megőrizni a saját méltóságunkat.

Satta Antonio

(fordította: Rónaky Anna és Szigethi Laura)

Színjátszófesztivál
2005. április 28.

Április 28-án másodszor rendeztük meg iskolánkban a színjátszók fesztiválját. Ezen az estébe hajló délutánon a 12-esek kivételével (az érettségi közelsége miatt hiányzásuk indokoltnak tekinthető) a humán osztályok, illetve az olasz és a spanyol tagozat színjátszói adták elő produkcióikat.

Az olasz tagozatosok Italo Calvino inkább csak címében vérfagyasztó *A kettészelt őrgróf* című művének színpadra feldolgozott változatát adták elő, prof. Antonio Satta és prof. Luigi Fusani rendezésében. Ez utóbbi véleménye szerint a darab a Csillagok háborújához hasonlóan a jó és a rossz küzdelmét ábrázolja – megnyugtatásul – az előbbi diadalával.

A spanyolosok Jacinto Benavente *Érdekek vására* című két felvonásos Commedia dell' arte-jának egy részletét játszották el kifejezetten jókedvűen. A rendezésben közrejátszó profesoras és tanárnők: Raquel del Castillo Pastor, Carmen Desco Blay, Maria Gonzáles López, Futó Andrea, Kovács Renáta.

Értelemszerűen először szerepeltek a Kodály pódiumán a 9. B-sek, Lázár Ervin *Egy országban két esztendeig ásnak egy kutat, és nem tudnak vizet venni* című munkájával, Angyal Márta rendezésében, kedvesen és sokat ígérően.

11. B osztály

Az est egyik, sokak szerint legérdekesebb előadása a 10. B-seké volt, a *Szerintünk…* című szellemes produkciót összeállította és rendezte Tóth Zoltán. A darab valamiféle egyveleg a szerelemről, amelyben majdnem minden megtörténik(történhet) – többek között *Tatjána levelére,* a *Rómeó és Júliára,* a *Vihar* és a *Szentivánéji álom* című művekre építve.

És végül – de természetesen nem utolsósorban – a 11. B-sek a *Szentivánéji álom* egy részletének ötletes adaptációjával szerepeltek Óvári Csaba rendezésében.

Hogy az összegzés igénye nélkül mit lehetne mondani a Fesztivál II-ről? Legelőször is azt, amit az elsőről, s a nagyon remélhetően megrendezendő következőről: nagyon jó, hogy volt, van, lesz. Biztató az is, hogy a tavalyinál talán több néző tekintette meg az előadásokat (Bár megjegyzendő: a nézőszám tekintetében azért még komoly és kívánatos teendők lennének…)

Úgy éreztük továbbá, hogy a tavalyinál érettebb produkciók is születtek, bizonyíték erre a 10. B-sek előadása, akik nem mellékesen ezzel az előadással az Ifjúsági Házban megrendezett területi diákszínjátszó fesztiválon az előkelő 3. helyezést érték el – de nagyon rokonszenvesen, színvonalasan „bizonyítottak” a spanyolosok is.

A sikernek azonban legfőképpen az a bizonyítéka, hogy a nézők élvezték a látottakat – s a kettő között nyilvánvaló az összefüggés – a szereplők meg a játékot. Erre vallanak azok a megnyilatkozások, amelyek közül az alábbiakban közlünk néhányat.

Befejezésül: nem kétséges, hogy mindenki számára hasznos életrevaló ez a rendezvény, szükség van rá, a továbbiakban, a jövőt illetően is. De talán jó lenne 2-3 napra „széthúzni”, ez a nézők és a szereplők számára is hasznos, kevésbé fárasztó lenne, ill. hasznos ötletnek látszik más iskolák vagy intézmények színjátszóit is meghívni vendégszereplésre.

És még egy: nem fejezhetjük be ezt a rövid összefoglalót anélkül, hogy a rendezésben segítséget nyújtó egyetemistáknak – Angyal Márta, Tóth Zoltán, Óvári Csaba – köszönetet ne mondjunk, akiknek nagy szerepük van abban, hogy a tavalyi minifesztivál – nagyobb lett.

Dr. Tóth Károly

9. B osztály

A 9. B osztály színdarabja

Hosszú variálgatás után eldöntötte az osztály, hogy mit ad elő a humán, spanyol, és olasz tagozatnak rendezett esten, illetve eldöntötte helyette a segítőnk.

Mielőtt az osztály nagy része elment Erdélybe, kiosztottuk a szerepeket, és megkaptuk a szövegkönyveket.

Miután véget ért az erdélyi út, elkezdtük a próbákat. Két hetünk volt arra, hogy elkészüljünk a darabbal. Igazából nem hittünk az egészben, hogy készen leszünk, és hogy jól is sikerül az előadás. Nem hittük, hogy érteni fogja a közönség az egyes emberek szerepeit. Például, hogy négy ember jelképezte az asztalt, vagy hogy két-két ember a székeket. A próbák alatt is sokat formáltuk a színdarabot. Az előadás estéjén nagy izgalommal vártuk, hogy mi következzünk, és még mindig aggódtunk a mese érthetősége miatt. Végül is a félelmünk alaptalannak bizonyult. Hisz nagy sikerünk volt.

A darab, amit előadtunk, Lázár Ervin gyűjtéséből származik. Egy egyszerű népmese, ami arról szól, hogy Görögországban hatalmas szárazság tört ki, és egy Mészáros Sándor nevezetű magyar kútmester elmozdítja a király kertjében lévő ókút elzáródását okozó malomkövet. Ezzel kiérdemli a király jutalmát, aki

neki adja fele királyságát, és a lányát feleségül. De Sándornak nem kell a lány, mert Ő inkább a herceg lányát szeretné elvenni feleségül. A herceg természetesen elüldözi a kútmestert.

Mindezt megpróbáltuk poénosan, viccesen előadni. Talán sikerült is.

Kellékként, és díszletként mindenki egy ásványvizes üveget használt, valamint volt egy piros lavórunk, ami a vörösen lemenő napot és a kutat jelképezte. Jelmezként csak egy munkásruha, egy szoknya és két ing volt a segítségünkre. A bútorokat és a tárgyakat is emberek játszották.

Az egész estéről az a véleményünk, hogy egy jó alkalom volt arra, hogy egy kicsit megmutathassák magukat az osztályok és azt, hogy mit tudnak nyújtani a színjátszás terén.

Mi nagyon élveztük, és várjuk a következő alkalmat.

9. B osztály

10. B osztály

A 10. B osztály színjátszó köréről… Rólunk

Nagyérdemű és Tisztelt!

Beszélni óhajtunk.

Miért is vagyunk itt? Hát azért, hogy elmeséljük, mi is történt velünk egy év alatt.

Nos…

A színjátszó körünk önkéntes alapon szerveződött pár hónappal a tavalyi „Iskolai mini színjátszó fesztivál” előtt. A sikerünk ezen – ezt minden elfogultság nélkül mondhatjuk – óriási volt. Az előadás után boldogan úszkáltunk a tanári és diáktársi dicséretekben.

Ez a „színjátszósdi” azonban szépen lassan kezdett a feledés homályába veszni.

Szerencsére ebből a „homályból” gyorsan kirángatott minket egy újabb feladat és egy újabb siker: az október 23-i megemlékezés.

Ekkor éreztük azt, hogy ezt a társulatot amennyire csak lehet, együtt kell tartani. E célunk eléréséhez az is hozzájárult, hogy beneveztek minket a tavaszi Országos Diákszínjátszó Fesztiválra. Világos volt előttünk, hogy erre a fesztiválra új darabbal kell készülnünk. Hosszas tanakodás után végül úgy döntöttünk (a rendezőnk Tóth Zoltán erőszakoskodása jóvoltából), hogy rendezzünk egy kamasz lélekről szóló vidám, néhol lírai darabot! A munka felemésztette a szabadidőnk nagy részét, és igénybe vette minden fizikai és mentális képességünket. Bár az előadás elkészítésébe beleadtunk apait-anyait, még így is csak a fesztivál regionális selejtezője előtti napra lett kész.

A fesztiválon szép sikert arattunk, a zsűritől is jó kritikát kaptunk: bezsebeltünk két különdíjat és egy bronzminősítést.

Két héttel később az V. Délibáb Színjátszó Fesztiválon vettünk részt. Úgy éreztük, ez az előadás sikerült legjobban, és jó érzésekkel telve távoztunk erről a találkozóról is. A zsűri értékelése is megerősített bennünket abban, hogy a színjátszást folytatnunk kell!

Összességében ez az év arra volt jó, hogy megismerjük képességeinket, és rájöjjünk, hogy ennek a csapatnak együtt kell maradnia a jövőben is!

Természetesen „nagy” terveink vannak, de a jövőről elöljáróban nem akarunk beszélni.

Inkább elköszönünk: Jövőre ugyanitt, ugyanekkor!

A 10. B osztály színjátszó köre

Notas para un imaginario cuaderno de dirección
Mi experiencia en el Kodály Zoltán Gimnázium.
Curso 2004-2005

Principios de septiembre de 2004

Empiezo mi trabajo en el Instituto bilingüe Kodály Zoltán de Pécs. Llego después de un viaje en tren que no se me ha hecho tan pesado como imaginaba. Todo son expectativas. Me pregunto cómo serán los profesores. ¿Y los chicos? A los chicos apenas los recuerdo. Les vi representar una obra en Debrecen, el año anterior. Estaban escondidos detrás de esos iconos que vemos cada día en nuestros ordenadores. Ahora tengo la necesidad de conocerles rápidamente. De saber cómo son, qué ideas tienen sobre el teatro, si aceptarán participar en un nuevo modo de trabajo. ¿Podré convencerles? ¿Motivarles? Me gustaría transmitir esa vieja idea que consiste en hacer algo interesante, quizás creativo, algo de calidad sin perder los valores pedagógicos sin dejar de disfrutar, de pasárselo bien. Bueno, ya veremos.

Finales de septiembre

Ya está todo en marcha. Las reuniones con las profesoras y la coordinadora de la Sección de Español han sido muy productivas. Y divertidas. Creo que puedo trabajar bien con ellas sin dejar de lado mi sentido del humor. Hay muy buen ambiente. Son nada menos que cinco. Incluida la de matemáticas. Estoy algo sorprendido. ¿Podremos organizarnos? Hay un montón de chicos y chicas que han respondido a la convocatoria. Puedo hacer muchas cosas con tanta gente. En el grupo que prepare la obra tienen que ser ocho. Ocho. Se impone una selección que organizo no muy contento de forma que sea lo menos incómoda posible. La idea me fastidia y el grupo que se presenta a una clase preparada para elegir a los más adecuados es un grupo de alumnos desconocidos, que piensan y sienten en otra lengua. Les veo delante de mí y siento algo de vértigo. Después, en la sala de profesores, hacemos nuestra lista entre todos. A los que no han sido seleccionados les propongo trabajar en un taller de interpretación conmigo que tarda bastante tiempo en cuajar. La duda de si hemos elegido bien será algo recurrente desde ahora. Tenemos que pensar en la obra. Las sesiones de metodología con el grupo de profesoras se me hacen cortas. Ni ellas ni yo perderemos ya esa premonición de que el tiempo se nos va a escurrir de entre las manos. Entre resignados y horrorizados vemos como se escapa ante nuestras narices. Hay miles de cosas que hacer.

Noviembre

Ya hemos empezado a ensayar. Hemos elegido la obra. Los Intereses Creados. ¿Les interesará? Si no hay que crear el interés. Hemos preparado mucho el texto. Recortándolo concienzudamente. Modernizando algo su lenguaje arcaizante. Empieza la batalla para que las chicas se lo aprendan. Para que entiendan el sentido de cada frase, de cada palabra. De los puntos y las comas.

De las pausas y los silencios. El silencio, les digo, es muchas veces más importante que la palabra misma. El texto de una obra, los diálogos y las transiciones son, en realidad, como una partitura musical. Nuestros instrumentos son los chicos mismos. Hay que afinarlos, hay que sacarles el mejor sonido que puedan producir. Vamos a hacerlo con máscaras, que construirán los propios chicos. Como en la Comedia dell'arte. Aunque no vamos a trabajar con sus reglas estrictas sobre los movimientos. ¿Sería eso posible? No, no. De momento no es posible. Hay que esperar un poco más para empezar a introducir el mundo de la Expresión Corporal. Hay otras cosas mucho más urgentes. Más básicas. Tenemos que empezar por el principio. Dios mío, hay tanto que hacer. Después de un café con que me trae vagas reminiscencias de las horas en casa preparando las sesiones, empezamos el trabajo con ellos. La coordinadora ya es Andrea. Paciente, cariñosa, incansable. Y la de matemáticas, es Carmen, que ya no dejará de sorprenderme con su implicación y su talento para la organización. Y las otras profesoras serán desde este momento Raquel, que se entrega ilusionada al trabajo con ese conmovedor derroche de energía que caracteriza a las personas abiertas a lo nuevo, Renata –Rena- con su vitalidad a la hora de sugerir ideas o de hacer preguntas y su simpatía y curiosidad por mi lengua y mi país y María, perpleja y vagamente entusiasta de lo efímero. Hay material, como decimos en nuestra jerga teatral. Miles. Miles de cosas que hacer.

Febrero de 2005

Llega el momento del ENIBE, en el que tenemos que presentar la primera parte de la obra. Todos esperamos que un jurado compuesto por señores y señoras que, en realidad, poco saben de nuestro día a día nos elija para representar a Hungría en el Festival Internacional de Teatro Bilingüe que este año tendrá lugar en Bratislava. Todavía Pozsonyi para los húngaros. El ambiente es pura electricidad. Llego cada semana con algo de protección para que no me electrocuten las descargas, que a veces son puramente ambientales. Una chica dice: "Si no nos eligen, yo lo dejo todo." Otras se ponen enfermas. De vez en cuando llora alguna. Es el ambiente perfecto para tratar de transmitir que lo importante de todo esto no es ganar o perder. Que el concurso, en realidad, no tiene sentido. Que el objetivo es hacer la obra y hacerla bien. En Bratislava o aquí. Y ya no me atrevo a decirles que lo que cuenta es el proceso. Que el resultado siempre es consecuencia del proceso. Me produce una intensa ansiedad que no me entiendan. Y seguimos adelante, en una atmósfera algo onírica de ensayos y análisis más o menos inspirados de lo que está pasando. Llegará el día, por supuesto. Y veremos. Pero ocurre algo antes. Algo importante, al menos para mí. Todo el grupo de alumnos, acompañados por las profesoras, llegan a Budapest tres días antes para ver una función de la obra que he dirigido con profesionales. Me muero de ganas de hablar con ellos después. Tendremos que dejarlo para la semana siguiente. Su reacción y sus opiniones. Estoy algo más nervioso que de costumbre y, para qué negarlo, estoy encantado.

Llega el momento crucial. Nuestra protagonista está con un catarro más que inoportuno. Dejo para más adelante el estudio de este fenómeno de las enfermedades de última hora. Y después de una función de gran calidad, aunque con algunas imperfecciones previsibles, el jurado, que ha hecho una difícil deliberación en la que estuve presente tratando interiormente de no perder la calma a pesar de mi semblante indescifrable, decide que Pecs no irá al Festival. Decepción, lágrimas y algo de rabia también. Lo más edificante que se desprende de esta anécdota es haber visto como una semana después ya estábamos todos trabajando otra vez para terminar la obra. No nos han elegido. Pero no vamos a dejarlo. Precisamente ahora. Siguen habiendo miles de cosas que hacer.

Mayo de 2005

Ya terminamos el curso. ¿Ya? ¿Cómo es posible? Pero si no nos ha dado tiempo de… Mirar atrás, como suele ocurrir, no produce otra cosa que vértigo. Cómo ha pasado el tiempo, hay que ver, es algo más que un tópico. Queda el trabajo hecho y un millón y medio de dudas, de preguntas, de críticas, qué podíamos haber hecho mejor, qué ha faltado, que hubiéramos necesitado para haber aprovechado mejor nuestros recursos. Lo único que puede serenarme algo ahora es que las respuestas a todo eso –que las hay- son propuestas de futuro. No sólo para seguir adelante, sino para dar un paso más. Para hacerlo mejor. Para disfrutar más. Y si la gente que participa en el futuro es la misma o es como la que ha sido protagonista de esta aventura, entonces, creedme, esto no sólo no es imposible, sino que es una certeza.

Apéndice
Notas para un futuro cuaderno de dirección

Septiembre de 2005

¿Ya estoy pensando en el inicio del curso que viene? ¿No podría disfrutar algo del verano? Sí, sí, claro. Pero con los chicos hay que hablar y organizarlos bien, podemos hacer un taller común para todos, reforzar al grupo de colaboradores, proponer nuevas obras y estilos para los ensayos, preparar bien nuestro estreno en el Festival – y el próximo año seguramente participará en éste el grupo teatral de Pécs -, abolir las competiciones, ¿me dejo algo? Ya veremos. Ah, ¿insonorizar la sala de actos?

Carlos Rodero director de teatro

Egy képzeletbeli rendezői füzet számára írt jegyzetek
Tapasztalataim a Kodály Zoltán Gimnáziumban
2004-2005

2004 szeptember eleje

Elkezdem a munkámat a pécsi Kodály Zoltán Gimnáziumban spanyol kéttannyelvű tagozatán. Vonaton érkezem, ami nem is volt olyan fárasztó, mint amilyennek hittem. Mindenre kíváncsi vagyok. Kérdezgetem magamtól, vajon milyenek lesznek a tanárok. És a diákok? Rájuk alig emlékszem. Láttam őket tavaly Debrecenben egy darabban, olyan ikonok mögé bújtak, melyeket naponta láthatunk a számítógépünkön. Most gyorsan meg kell ismernem őket. Megtudni, milyenek, mit gondolnak a színházról. Elfogadják-e, hogy ezentúl másfajta munkában vesznek majd részt. Meg tudom vajon győzni őket, és motiválni? Szeretném megmutatni nekik azt, hogy valami érdekeset létrehozni – talán még kreatívat is –, lehet úgy is, hogy bár egy percig sem veszítjük szem elől annak pedagógiai értékét, mégis megpróbáljuk minden pillanatát élvezni. Nos, majd meglátjuk.

Szeptember vége

Már minden halad a maga útján. A spanyol tagozat tanáraival és vezetőjével történő megbeszéléseink nagyon hasznosak, s felettébb szórakoztatóak. Úgy gondolom, remekül tudok majd velük együtt dolgozni, anélkül, hogy humorérzékemet mellőznöm kéne. Nagyon jó a hangulat. Öten vannak, köztük a matekos is. Egy kicsit meglepetésként ért a dolog. Képesek leszünk mindent megszervezni? Rengeteg fiú és lány töltötte ki a jelentkezési lapokat. Sok mindent kipróbálhatok ennyi gyerekkel. Abban a csoportban, amely a versenydarabot színre viszi csak nyolc diák lehet. Nyolc. Így mindenképp válogatót kell tartanunk, s bár ez egyáltalán nem tesz boldoggá, ennek ellenére megpróbálom minél oldottabbá tenni. Az ötlettől nem vagyok túlontúl elragadtatva, hiszen a gyerekek, akiknek be kell mutatniuk színészi képességeiket egy különféle feladatokkal tarkított foglalkozáson, hogy kiválaszthassuk közülük a legalkalmasabbakat, számomra teljesen ismeretlenek, ráadásul egy másik nyelven gondolkoznak és éreznek. Látom őket magam előtt, és forog velem a világ. Nem sokkal később a tanáriban mindegyikünk rangsort készít, amit megvitatunk. Azoknak, akiket nem választottunk be a darabba, felajánlom egy másik színészi műhely lehetőségét, amely ha döcögve is de azért beindul. A kétely tehát, hogy jól választottunk-e, mostantól fogva visszatérő dilemmává válik. Immár a színdarabon kell gondolkodnunk. A tanárokkal való módszertani megbeszéléseink mindig rövidnek tűnnek. Sem ők, sem én nem menekülünk attól a baljós előérzettől, hogy az idő kicsúszik a kezeink közül. Hol belenyugodva, hol elszörnyülködve vesszük tudomásul, hogy repül az idő. Holott ezernyi dolgot kell még megoldanunk.

November

Már elkezdtük a próbákat. Már kiválasztottuk a művet: *Az érdekek vásárát*. Érdekelni fogja őket? Ha nem, akkor fel kell keltenünk az érdeklődésüket. Rengeteget dolgoztunk a szöveggel: alaposan meghúztuk és érthetőbbé tettük a régies nyelvezetet. Elkezdődik a harc, hogy a lányok megtanulják a szöveget, megértsék a jelentését minden mondatnak és szónak. Akárcsak a pontoknak és a vesszőknek. A szüneteknek és a hallgatásoknak. Elmagyarázom nekik, hogy a csend sokszor fontosabb, mint maga a szó. A darab szövege, a párbeszédek, a jelenetek közti átmenetek valójában olyanok, mint egy kotta. Csak éppen a mi hangszereink a gyerekek. Hangolni kell őket, hogy a legszebb hangot hozzák ki magukból. Maszkokra is szükségünk lesz, amit a diákok egy része készít el. Ugyanúgy, mint a *Commedia dell'arte*-ban. Noha nem fogjuk követni a mozdulatok szigorú szabályait. Ez lehetséges lenne egyáltalán? Nem, pillanatnyilag lehetetlen. Arra még várni kell egy keveset, hogy beavathassuk őket a testbeszéd világába. Akadnak ennél sürgősebb tennivalók is. Egyszerűbbek és fontosabbak is. Az elején kell kezdenünk. Istenem, mennyi minden van még vissza. Egy kávé után, ami felidézi bennem az otthoni vívódásokat és készülődéseket, elkezdünk dolgozni. Mindennek az előteremtéséért és összehangolásáért Andrea felel. Türelmes, kedves és fáradhatatlan. Carmen, a matekos, már nem lep meg ellentmondásosságával és hihetetlen szervezőtehetségével. A „rendezői" csapat tagja még Raquel, aki

mint minden új dologra nyitott ember, nagy élvezettel és soha nem apadó energiával adja át magát a munkának. Továbbá Renáta – vagy csak Rena –, akit hatalmas vitalitás, rokonszenv és kíváncsiság jellemez, ha ötletekre van szükség vagy éppen Spanyolországról, netán az anyanyelvemről esik szó. S végül María, aki bár kétkedve-bizonytalankodva ugyan, de nagyon lelkesedik minden kreativitást igénylő dolog iránt. A színházi zsargon szerint tehát van „anyag" amivel lehet dolgozni. Ezerféle. A feladat is ezernyi.

2005 február

Közeledik az ENIBE (Encuentro Nacional de Institutos Bilingües de Español)[1], ahol be kell mutatnunk a színdarab első részét. Mindannyian reménykedünk, hogy egy illusztris személyeket felsorakoztató zsűri, amely igazából vajmi keveset tud a mindennapjainkról, kiválasszon bennünket, hogy képviselhessük hazánkat Bratislavában a Nemzetközi Fesztiválon. A magyarok számára még mindig Pozsony. A hangulat egyre inkább a tetőfokára hág. Minden héten felkészülök, hogy ne érjen áramütés, érezhetően izzik a levegő. Egy lány azt mondja: „Ha nem minket választanak, mindent befejezek." Mások megbetegszenek. Olykor sírva fakad valamelyikük. Ez a lehető „legoptimálisabb" időpont arra, hogy megértessük velük: nem az a legfontosabb, hogy nyerünk-e vagy veszítünk. Valójában a versenynek semmi értelme. A cél az, hogy elkészüljön a színdarab, és hogy jól sikerüljön. Akár Pozsonyban, akár itt. Azt már nem is merem nekik mondani, hogy ami igazán számít, az maga a folyamat. Hiszen az eredmény mindig a folyamat következménye. Erősen szorongok amiatt, hogy nem értenek meg. Ennek szellemében folytatjuk a munkát, egy kicsit álomszerű légkörben próbálunk és elemzünk, amit többé-kevésbé az inspirál, amit éppen átélünk. Természetesen eljön a nagy nap. Meglátjuk mi lesz. Előtte azonban még történik valami. Valami fontos, legalábbis számomra. Három nappal korábban az egész színjátszó csoport a tanárokkal együtt feljön Budapestre, hogy megnézzék egy rendezésemet, ahol profi színészekkel dolgozom. Meghalok a vágytól, hogy beszélhessek velük a látottak után. A következő hétre kell hagynunk a beszélgetést. Az észrevételeket és a véleményeket is. Idegesebb vagyok a szokásosnál, és mi tagadás, le vagyok nyűgözve attól, ahogy játszanak. Eljön a döntő pillanat. A főszereplőnk olyan beteg, hogy ennél már nem is lehetne betegebb. Majd máskor tanulmányozom az utolsó pillanatra időzített megbetegedések természetrajzát. Egy nagyszerű előadás után – amelybe becsúszott ugyan néhány előreláthető hiba –, a zsűri, mely hosszú tanácskozás után (melyen én is jelen voltam, s próbáltam megőrizni higgadtságomat miközben az arckifejezésem semmiről nem árulkodhatott), úgy döntött, hogy a pécsiek nem mennek a fesztiválra. Csalódottság, könnyek és némi düh. A legtanulságosabb, ami ebből a történetből levonható az, hogy egy héttel később már ismét mindannyian azon dolgozunk, hogy befejezzük a színdarabot. Nem

[1] *Spanyol Kéttannyelvű Gimnáziumok Országos Találkozója*

minket választottak, de nem hagyjuk abba. Most nem. Továbbra is ezernyi dolgot kell még megoldanunk.

Május

Már lassan befejezzük a tanévet. Már? Ez hogy lehetséges? Hiszen még nem is jutott mindenre idő… Visszanézve, mint mindig, nem marad más, mint a szédülés. Hogy elrepült az idő, hát igen, ez azért több egy közhelynél. Megmarad a kész mű, és milliónyi kétely, kérdés és kritika: mit tehettünk volna jobban, mi hiányzott, mire lett volna még szükségünk, hogy jobban kiaknázzuk a bennünk rejlő lehetőségeket? Az egyetlen dolog, ami most megnyugtat, az, hogy minderre a választ – mert hogy vannak – a jövő év adja majd. Nem csupán folytatni kell a munkát, hanem tovább is lépni. Hogy jobban tegyük a dolgunkat. Hogy jobban élvezzük, amit teszünk. S ha majd ugyanazok vesznek részt a jövőbeli munkában, vagy olyanok, akik hasonlítanak az idei kaland hőseire, akkor higgyétek el, ennek a megvalósítása nemhogy lehetetlen, épp ellenkezőleg, biztosan megvalósítható.

Kiegészítés
Egy jövőbeli rendezői füzet számára írt feljegyzések

2005 szeptember

Már a következő tanév kezdetére gondolok? Nem kellene inkább élvezni a nyarat? De, de… Viszont a diákokkal beszélni kell, jól meg kell szervezni mindent. Létrehozni egy közös műhelyt az összes „színésznek”, megerősíteni az „együttműködők” csoportját, újabb műveket és próbamódszereket ajánlani és bevezetni, jól felkészülni a Nemzetközi Fesztiválon bemutatandó színdarabra – ahova a következő évben biztosan a pécsiek utaznak –, eltörölni a versenyeket,… Kihagytam valamit? Majd meglátjuk. Ja, és jó lenne, ha hangszigetelni lehetne az aulát…

Carlos Rodero színházrendező

(Fordította: Futó Andrea)

La sfida del Visconte

Certe cose accadono per caso, o forse no.

Il 30 aprile abbiamo presentato il nostro Visconte, al concorso di Budapest, classificandoci brillantemente al terzo posto. Dico brillantemente perché a fine spettacolo, molti spettatori e alcuni giurati vengono da me a congratularsi: "Ci siamo divertiti moltissimo", "Il vostro spettacolo era molto interessante"... In effetti, durante lo spettacolo, l'attenzione rimane sempre costante e il pubblico ride e sorride.

Appena rientrati a scuola, i complimenti, e la richiesta di rito: l'articolo per l'annuario. Eccoci davanti al solito dilemma: fare la cronachina "Una bella giornata a Budapest" con l'immancabile finale "... e alla fine siamo tornati a casa stanchi ma felici. Punto.", oppure cercare di render conto, pur nelle limitazioni di spazio, della complessità dell'operazione?

Nel dubbio il tempo passa, io non scrivo niente, e arriviamo a oggi 16 maggio.

Francia, Cannes, grande festival del cinema. Al telegiornale resoconto dei due grandi successi della giornata di ieri. Il primo è per un film europeo, italiano, abbastanza povero (neanche un effetto speciale) in cui un bambino caduto da una grossa barca a vela, viene soccorso da un barcone di migranti clandestini. Un incontro ravvicinato che cambia la sua vita e quella della sua famiglia.

Il secondo è per un film americano. L'episodio finale della saga di Guerre Stellari. Scontro universale, definitivo, totale, per il controllo dell'universo tra le Forze del Bene e le armate dell'Impero del Male. In vera controtendenza rispetto al conformismo di Hollywood, nel suo film, in un tripudio di effetti speciali, vince il Male. Che colpo di scena! Complimenti al regista!

Finalmente oggi, 16 maggio, so cosa scrivere.

Il nostro spettacolo era uno “spettacolo impossibile”. Il protagonista, il Visconte Medardo di Terralba, viene spaccato in due parti uguali da una cannonata all'inizio del racconto e viene “riaggiustato” alla fine, da un medico alquanto improbabile. Spettacolo impossibile!. Nel cinema di Hollywood sì che hanno tutti gli effetti speciali computerizzati per far comparire in scena i mezzi Visconti, ma noi no. E allora? Allora ecco la nostra operazione: nella Società dello Spettacolo Integrato, nella Società dell'Immagine noi, NOI EUROPEI, restituiamo alla parola tutta la sua forza e tutto il suo potere.

"In principio era il Verbo". E il Verbo evocò le terre, e le acque dei mari, e i cieli, e gli animali, e gli uomini.

La narratrice si rivolge al pubblico, chiede complicità: “Non potevamo mica dividere in due la nostra compagna…”; basta una riga, tracciata con una matita del trucco, a dividerne in due il volto.

Basta un gesto: ecco il mare, ecco le colline della Liguria, ecco i boschi sulle colline, ecco i paesi in mezzo ai boschi, ecco la piazza in mezzo al paese, ecco i contadini, ecco il palazzo del Visconte… ecco tutti i personaggi, ecco la storia. Ecco il pubblico che ride di gusto quando, alla fine, le due metà del Visconte si affrontano in un grottesco duello con spade giocattolo di legno.

Fa ridere, la nostra lotta tra Bene e Male. Altro che effetti speciali.

La storia sta quasi per finire. Forse il pubblico si chiede cosa è venuto in mente a Calvino di raccontare una storia così strampalata, e a noi di farne il nostro spettacolo.

La narratrice si rivolge ancora al pubblico. “Noi abbiamo voluto provare a dare un significato a questa storia.

A noi sembra che Calvino abbia voluto spiegarci che non si possono dividere in due gli uomini, le nazioni, il mondo; che non si possono mettere i buoni tutti da una parte, e i cattivi tutti dall'altra.

Anche perché poi questa divisione fa sì che i buoni e cattivi ben presto comincino a farsi la guerra.

E allora se vogliamo che non ci siano le guerre, incominciamo a riconoscere che in ogni uomo, in ogni nazione, in ogni cultura, c'è una parte buona e una

parte cattiva, e cerchiamo di essere ragionevoli e tolleranti anche nei confronti di ciò che non condividiamo".

E tanti saluti alle Guerre Stellari.
Il nostro spettacolo è finito**.** I palazzi sontuosi, i templi solenni, questo stesso mondo, e quello che contiene… tutto si dissolverà. Tutto svanirà senza lasciare traccia perché noi… Noi siamo della stessa materia di cui sono fatti i sogni.
Un ultimo applauso a tutti gli attori e attrici delle classi 11 e 12 D.

Luigi Fusani

Az Őrgróf kihívása

Bizonyos dolgok véletlenül történnek, vagy talán mégsem.

Április 30-án mutattuk be a budapesti Olasz Fesztiválon *A kettészelt őrgróf*ot és ragyogó teljesítménnyel a harmadik helyen végeztünk. Bátran mondom, hogy ragyogó teljesítménnyel, mert az előadás végén sok néző és néhány zsűritag is odalépett hozzám gratulálni: „Nagyon jól szórakoztunk!", „Nagyon érdekes volt az előadásotok." Tényleg, az előadás alatt a figyelem lankadatlan, a közönség nevet, mosolyog.

Amint a verseny után megint iskolába jövünk, jönnek a gratulációk és a szokásos kérés, hogy írjak egy beszámolót a készülő évkönyvbe. Ezen a ponton szemben találom magam a hagyományos dilemmával: most készítsek egy rövid beszámolót *Egy nap Budapesten* címmel és az alábbi elmaradhatatlan befejező mondattal: „… végül fáradtan, de boldogan tértünk haza. Pont."; vagy próbáljam meg röviden elmagyarázni mennyire összetett a ténykedésünk?

Kétségek között hányódom, az idő múlik, nem írok semmit, amíg el nem érkezik a mai nap, azaz május 16-a.

Franciaország, Cannes, a nagy Filmfesztivál. A tévéhíradóban tudósítás megy a tegnapi nap két nagy sikerfilmjéről. Az első siker egy európai, egy eléggé szegényes olasz filmé (nincs benne egyetlen speciális effekt sem). A filmbéli kisgyerek, miután kiesik egy hatalmas vitorlás hajóból, egy illegális bevándorlókat szállító bárka talál rá és menti meg. Ez a megható találkozás megváltoztatja az ő és családja életét. A második sikerfilm amerikai, az utolsó epizódja a Csillagok háborúja történetfolyamának. A végső, totális, galaktikus összecsapás a Világegyetem ellenőrzéséért a Jó erői és a Rossz birodalmának hadserege között. A film a hollywoodi hagyományok teljes tagadása, mert a speciális effektek kavalkádjában a Rossz győz. Micsoda váratlan fejlemény! Gratulálok a rendezőnek! Ma végre, május 16-án tudom már, hogy mit írjak.

A mi színdarabunk egy 'lehetetlen színdarab'. A főszereplő, Medardo di Terralba őrgróf rögtön az elbeszélés elején egy ágyútűz következtében két egyenlő részre szakad és a történet végén lesz csak 'összeillesztve' egy meglehetősen furcsa orvosnak köszönhetően. Lehetetlen előadás! A hollywoodi moziban rendelkezésre áll egy csomó számítógépes speciális effekt ahhoz, hogy a vásznon feltűnhessen a kettészelt őrgróf jobb és bal fele, de

nekünk erre nincs lehetőségünk. És akkor, hogyan tovább? Ekkor jön a mi mutatványunk: a Mindent a Látványra Építő Társadalomban, a Képi Megjelenítés Társadalmában mi, MI EURÓPAIAK visszaadjuk a szónak az ő tiszta erejét és hatalmát.

„Kezdetben vala az Ige." És az Ige megidézte a földet, a tengereket, az eget, az állatokat és az embereket.

A narrátor a közönséghez fordul és arra kéri a nézőket, hogy legyenek cinkosai az előadásnak: „Nem vághattuk ketté a társunkat a szerep kedvéért…"; az arc kettévágásához elég egy szemceruzával megrajzolt vonal. Elég egy mozdulat: ez itt a tenger, ezek Ligúria dombjai, ezek erdővel borított domboldalak, ezek falvak az erdőben, ez a falu főtere, itt vannak a földművesek, ez az Őrgróf palotája…, itt van az összes szereplő, itt van a történet. Ez itt a közönség, amely jóízűen nevet amikor a történet végén az Őrgróf két fele groteszk párbajt vív egymással fából készült játék kardokkal. Nevettet, a mi harcunk a Jó és Rossz között. Még hogy speciális effektek!

A történet a végéhez közeledik. A közönségben talán felmerül a kérdés, hogy mi üthetett ebbe a Calvinoba, hogy ilyen hóbortos történetet meséljen, és hogy mi miért ebből csinálunk előadást.

A narrátor ismét a közönséghez fordul: „Mi megpróbáltunk jelentést adni ennek a történetnek. Nekünk úgy tűnik, hogy Calvino azt akarta ezzel a történettel elmagyarázni, hogy az embereket, a nemzeteket, a világot nem lehet kettévágni; nem lehet csak a jót az egyik és minden rosszat a másik oldalra állítani. Már csak azért sem, mert a felezés után a jók és a rosszak szinte azonnal háborúzni kezdenek. Így ha azt akarjuk, hogy ne legyenek háborúk, kezdjük el megérteni, hogy minden emberben, minden nemzetben, minden kultúrában van jó és rossz fél, próbáljunk meg megértők és toleránsak lenni azokban a kérdésekben is, amelyekben nem osztozunk".

Legyen már vége a Csillagok háborújának.

Az előadás véget ért. A fényűző paloták, a díszes templomok, maga a világ és mindaz, ami benne létezik… minden el fog múlni. Minden el fog hamvadni anélkül, hogy nyomot hagyna, mert mi… Mi és az álmok ugyanabból az anyagból vagyunk gyúrva.

Egy utolsó tapsot kérek a 11. D és a 12. D valamennyi színészének és színésznőjének.

Fusani Luigi

(fordította: Horváth Eszter)

Olaszverseny 2005

Az idei olaszverseny a budapesti Xántus János Idegenforgalmi Szakközépiskolában került megrendezésre, melyen iskolánk számos tanulója vett részt.

A korai indulás és a „kalandos” utazás sem befolyásolta a lelkesedést a verseny iránt. Számos kategória közül talán az élőbeszédben vettek részt a legtöbben, aminek témáját még a verseny kezdete előtt filmen kellett megtekinteni. A téma érdekessége, és a humoros, sokszor jó hangulatú zsűri feledtette az izgalmakat. Minden induló diák felszabadultan előadhatta magát, megmutathatta, mit tud.

A próbálkozások sokszor jó eredményeket szültek. Iskolánkból sok díjazott került ki, egy ösztöndíjat is hazahoztunk.

Színház kategóriában egyetlen induló csapatunk, melyet a 11. és 12. D osztály több tagja alkotott 3. helyezést ért el.

Ottlétünk alatt sok jó élménnyel gazdagodtunk és biztosan tudjuk, hogy jövőre is részt veszünk, és megpróbálunk az iskola hírnevéhez méltóan teljesíteni.

Nyaka Diána, Volák Diána, Zsemberovszky Zsófia 11. D

Festival d'Italiano

Xántus János Idegenforgalmi Szakközépiskola
Budapest, 2005. április 29-30.

Az olaszul tanulók életében fontos esemény az olasz nyelv ünnepe, a *Festival d'Italiano*. A két tanítási nyelvű osztályok tanulóinak pedig még inkább jelentős e pár nap, mivel nekik nincs más lehetőségük a bemutatkozásra, a tudásuk megvillantására, hiszen az országos tanulmányi versenyen, az OKTV-n, ők nem indulhatnak. Éppen ezért nagy a tét, és komoly készülést, felkészülést igényel a verseny tanártól, diáktól, szervezőtől, iskolától egyaránt.

Minden év januárjában nagyon várjuk a nagy borítékot, benne a részletes versenykiírással, a helyszínnel és a tudnivalókkal. Elkezdődik egy hosszú folyamat, amely azzal a momentummal indul, hogy minden tanár megpróbálja rábeszélni a legtehetségesebb diákjait a szereplésre. Szerencsésebb helyzetekben nincs is szükség a győzködésre. Heteken át folyik a felkészülés egyénileg, vagy tanári vezetéssel, hiszen mindenki szeretné a legjobb arcát mutatni a zsűrinek, és igyekszik komolyan venni ezt a vállalt feladatot.

Nem könnyű egy ilyen versenyt megszervezni, jól megszervezni meg majdnem lehetetlen. Több száz embert, (versenyzőt, kísérőt, zsűrit) kell egyszerre mozgatni 13 kategóriában, különböző korcsoportokban és nyelvi szinten. Sok-sok türelem, tolerancia, megértés, rugalmasság szükséges mindenki részéről, főleg ha a kategóriák nem egy emeleten, épületben, utcában, kerületben stb. zajlanak. Mindenki szeretne mindent tudni, lehetőleg azonnal, szeretne bemutatkozni – ha már több heti-hónapnyi készülés áll mögötte, és nagyon csalódott lenne, ha mindez nem sikerülne. Ám a zökkenők néha elkerülhetetlenek…

Részt venni a versenyen nem olcsó mulatság, számolni kell a nevezési díjjal, utazási költségekkel, szállásdíjjal, étkezéssel. (Csak egy apró adat, hogy idén 270 db buszjegyre volt szükségünk a budapesti közlekedés során.) A kodályosok ebből a szempontból (is) szerencsések, hiszen anyagi okok miatt senkinek nem kellett lemondani a szereplésről, az iskola igyekezett állni a felmerülő költségeket. A 'hála' az a sok helyezés és dicséret volt, amit a diákok a jó versenyzéssel elértek.

A fesztivál során mindig történik valami feledhetetlen, izgalmas, emlékezetes, megismételhetetlen, egyedi, jó vagy különös élmény. Ezekért érdemes minden évben újból részt venni ezen a megmérettetésen.

Horváth Eszter

Eredményeink

Élőbeszéd

1. helyezett	Kázmér András 10. D
	Balogh Judit 12. D
	Mattenheim Gabriella 12. D
2. helyezett	Hajnik Lilla 9. D
	Nyaka Diána 11. D
3. helyezett	Göbl Mária Magdolna 13. D
Dicséret	Takaró Alexandra 9. D
	Dvorzsák Attila 12. D
	Antoni Szabina 13. D

Meseírás

2. helyezett	Mattenheim Gabriella 12. D
Dicséret	Baracska Noémi 12. D

Versmondás

2. helyezett	Szépy Eszter 12. D
3. helyezett	Gál Emőke 12. D

Prózamondás

Dicséret	Tóth Márta 12. D

Tanulmány

1. helyezett	Tóth Márta 12. D
3. helyezett	Szépy Eszter 12. D

Prózafordítás

Dicséret	Baracska Noémi 12. D
	Gál Emőke 12. D

Egyéni ének

Dicséret	Fúrós Anita 11. A

Csoportos ének

Dicséret	11. ABC olaszos csoportja

Szituációs játék

1. helyezett	Balogh Judit, Kiss-Papp Mónika, Mattenheim Gabriella, Reith Adrienn, Sándor Tímea (12. D)
Dicséret	Baracska Noémi, Dvorzsák Attila, Gál Emőke, Szépy Eszter, Tóth Márta (12. D)

Színjátszás

3. helyezett	Demeter Tünde, Kanyik Kitti, Kulcsár Enikő, Nyaka Diána, Szabó János, Villányi Judit, Volák Diána, Zsemberovszky Zsófia (11. D), Kavalecz Anita, Mattenheim Gabriella, Petru Gheorghe, Sándor Tímea, Tóth Márta (12. D)

Ballagási búcsúztató
2004. május 7.

Kedves, búcsúzó Diáktársaim!

Elérkezett a búcsú napja. Már régóta vártátok ezt a meghitt, de örömteli pillanatot. Nemrég talán gyermekként léptétek át a gimnázium kapuját, most pedig szinte felnőtté válva hagyjátok itt az iskolánkat, osztálytermeket, társaitokat, tanáraitokat. Erről szól az élet. Gyermekek vagyunk, aztán kissé felnőttek leszünk, valaki továbbtanul, mások pedig nem, de mindenki igyekszik önmagából a lehető legtöbbet kihozni, hogy egyszer méltó legyen a családalapításra, gyermeke nevelésére. Szinte észre sem vettétek, milyen hamar eltelt ez a négy év. Sokat változtatok, komolyodtatok. Társaitokban barátokra leltetek, szerelmek szövődtek. Mindenkinek megvolt a kedvenc tanára, osztálytársa. Most búcsút vesztek mindenkitől, mindentől, emlékezve jóra, rosszra, a vidám percekre, borús reggelekre, amikor a tanóra kezdete előtt még mindig a dolgozat megírására készültetek. Ne felejtsétek el tanáraitokat sem, akik nemcsak tudásukat adták át nektek, de bölcsességük táljából is meríthettetek. Elérkezett hát az utolsó együttes találkozás iskolatársaitokkal, tanáraitokkal, a gimnázium dolgozóival és mindenkivel, akikkel minden nap találkoztatok.

Kívánom, a magam és diáktársaim nevében, hogy boldog életet éljetek, mindenki érjen el céljához, kívánjuk, hogy vigyétek el tarsolyotokban azt a sok jót, amit tanultatok, s maradjon meg emlékezetetekben a tudás, az a nagyhatalom, amit senki nem vehet el tőletek.

Ezekkel a szavakkal búcsúzúnk. Utatokat kísérje kitartás, béke, szeretet.

A viszontlátásra, – a szerencse legyen veletek!

Jakab Barbara 11. C

Ballagási búcsúzó
2005. május 7.

Tisztelettel és szeretettel köszöntöm kedves vendégeinket és pedagógusainkat a ballagó diákok nevében!

E szép tavaszi napon búcsúzni jöttünk. Búcsúzni az iskolától, osztálytársaktól, pedagógusoktól, diáktársaktól.

Padunkon a tarisznya, a batyu, benne a hosszú útra indulóknak járó útravaló – a hamuba sült pogácsa, a Forint, talán egy fénykép – könnycseppet varázsolt szemünkbe.

Aztán becsukódott a terem ajtaja, együtt az osztály úgy, ahogy jóban, rosszban, drukkban, felszabadult nevetésben, vitákban, harcokban, megbékélésekben, gondban és örömben annyi éven át – de ma utoljára.

A ballagó menetben emlékképek idézik, mi mindennek voltunk részesei e falak között.

Szép emlékeinkben megőrizzük a szecskaavatót, az osztályéneklési versenyeket, az osztálykirándulásokat, a tanulmányi versenyeket, valamint pedagógusaink kedves vendéglátását, a szerenádokat.

Kérjük, hogy az Alma Mater fogadjon gyermekévé bennünket igazi kegyes anyaként egyforma szeretettel, akár engedelmes jó, akár csínyekre mindig kész gyermekei voltunk.

Ebből merítjük erőnket, ez vezet és motivál, hogy elinduljunk, és célt érjünk az élet rögös útjain.

Tisztelt Pedagógusok!

Évekkel ezelőtt úgy határoztunk, hogy az érettséghez szükséges tudást a pécsi Kodály Zoltán Gimnáziumban szerezzük meg. Jól választottunk, büszkék vagyunk tanárainkra.

Munkájukat hivatásszeretet, hivatástudat, emberismeret, emberszeretet, jó tudás és korszerű felkészültség jellemzi. Köszönjük, hogy tanítványok lehettünk, hogy bíztak és hittek bennünk, munkájukhoz és magánéletükhöz további sikereket kívánunk.

Köszönet a szülőknek, nagyszülőknek, testvéreknek, hiszen a család szerető gondoskodása, a terhek átvállalása nélkül nem ünnepelhetnénk ma.

Kedves Diáktársak!

Az iskolazászló átadása méltó utódként kötelez benneteket iskolánk hagyományainak ápolására, hírnevének öregbítésére. Gorkij örökérvényű idézetével búcsúzunk tőletek:

„*Nincs hatalmasabb erő, mint a tudás: a tudással felfegyverzett ember – legyőzhetetlen*."

Nincs az a szép ünnep, mely véget ne érne egyszer. Ez a nap is múlttá válik hamar, beáll engedelmesen emlékeink sorába, majd hátrébb szorítják az újak, és távolodik, halványul…

Engedjék meg, hogy a végzősök nevében a régi, szép magyar köszöntéssel búcsúzzak: Isten Önökkel, Isten áldjon benneteket!

Putnoki Veronika 12. B

Discorso d'addio
7 maggio 2005

Gentile Preside, cari professori, cara nostra ex scuola,

stiamo adesso tutti quanti davanti a Voi ed è giunto il momento del congedo. Il congedo che è un avvenimento bello ma nello stesso tempo triste nella nostra vita. È bello perché lo rendiamo solenne, ma è anche triste siccome un periodo si è chiuso per noi.

Alcuni anni fa o l'anno scorso non pensavo ancora che un giorno questo momento sarebbe arrivato anche per noi, sembrava un futuro molto lontano. Il distacco è difficile. È difficile trovare le parole giuste in questi minuti le quali potrebbero esprimere quei sentimenti che turbinano nella mente e intorno a noi. Aspettavamo con ansia questo giorno e adesso scoppiamo in lacrime.

All'inizio quando da matricole abbiamo oltrepassato la porta d'ingresso di questa scuola, tremando un po' dalla paura e senza esperienze, tutto era diverso. Siamo capitati in ambiente ancora estraneo, stavamo esaminandoci e aspettavano l'opportunità di poter rivolgere la parola agli altri. Non si può

neanche esprimere quella gioia con la quale potevo pronunciare queste parole: „Sono liceale!” di quella scuola, di quella sezione che volevo conoscere a fondo. Adesso stiamo qui noi tutti quanti che abbiamo affrontato insieme per 5 anni i giorni scolastici. Quei giorni che erano pieni di attimi bellissimi e piacevoli ma non dobbiamo dimenticare neanche gli ostacoli che abbiamo naturalmente superato.

Durante questi ultimi giorni e ultime settimane ci sono scorsi davanti agli occhi quei momenti che avevano reso completo tutti i nostri anni liceali. Cominciando dalla festa delle matricole alle gare di canto fra le classi, ai viaggi d’istruzione.

Per noi, studenti della sezione italiana le diverse gare d’italiano significavano sempre una vera e propria sfida e ognuno poteva avere impressioni indimenticabili durante le gite organizzate in Italia. Qui menzionerei anche le esperienze vissute con il coro della scuola. Quel coro che alcune di noi abbiamo frequentato diligentemente. Ringraziamo la scuola e i professori di queste avventure.

Per finire voglio salutare i nostri insegnanti in nome di noi tutti quanti, il che è un compito molto difficile. Direi solo che Voi abbiate preso una parte molto importante nella nostra educazione, che oggi siamo qui. Adesso non possiamo enumerare tutti i nomi solo ringraziarVi di tutto quel bene, sostegno e incoraggiamento che abbiamo ricevuto da Voi. Questi anni ci servono di ammaestramento, servono d’esempio perché qui abbiamo visto e ricevuto stima, affeto e umanità.

Cari professori! Grazie di Voi e del vostro lavoro. Non dimenticheremo mai questi anni affinché più tardi possiamo dire insieme: „Era buono essere uno del Kodály!”

„Le nostre strade si separano in cento direzioni
ma il cuore batte per lo stesso scopo
ci avventuriamo a un presente laborioso
e le braccia costruiscono un futuro più bello.”

Szabina Antoni 13. D

Ballagási búcsúztató
2005. május 7.

Kedves Kollégáim!

Tisztelt Szülők, Rokonok, Barátok!

Kedves Ünnepeltek!

Baráti beszélgetések során gyakran esik szó a ballagásról. Erről a szép magyar iskolai hagyományról, melyet Európa legtöbb országában nem is ismernek. Sok ember teszi fel a kérdést, hogy mit is ünnepelünk ilyenkor? Nem iszunk-e előre a medve bőrére, hiszen a mindent eldöntő erőpróbák még hátravannak. Azt mondják, olyan ez, mint amikor a 100 m-es futó már 90 méternél elkezdi ünnepelni a győzelmet, aztán ezért marad le még a dobogóról is.

Szerintem, máshonnan kellene ezt megközelíteni. Nem vitatható ennek a hagyománynak a létjogosultsága. Nézzünk körül az iskolában. Ezer meg ezer szál virág, az arcokon büszkeség, meghatódottság, de belül ott az izgalom, és a feszültség, mert a következő napok valóban rendkívül fontosak. Fontosabb, mint bármikor korábban, hiszen ettől az évtől kezdve az érettségin a felvételi sikere is eldől. Nincs újabb lehetőség a javításra.

Maradva a sporthasonlatnál én inkább azt mondom, hogy olyan ünnep a ballagás, mint a sportolónak az olimpiai megnyitó. Színpompás bevonulás, közöttük ott vannak az edzők, akikre mindig számíthattak a felkészülés során, a nézőtéren pedig a drukkerek. Villognak a vakuk, belül pedig ott a büszkeség, hogy eljutottam idáig, de ott van az izgalom, a várakozás és a kudarctól való félelem is.

Ilyenkor mindenki végiggondolja, hogy megtett-e mindent a felkészülés során. Aki igen, annak az arca nyugodtabbnak látszik, és már alig várja, hogy megmutathassa tudását. Aki nem, az pedig szorongva méregeti ellenfeleit.

Gondoljuk hát végig mi is mindannyian, hogy mit tettünk a sikerért. Mindannyian! Elsősorban persze az érettségizők, de nézzünk magunkba mi tanárok és Önök is, kedves szülők, családtagok! A felkészülés két fronton zajlott. Az egyiknek az eredménye hamar kiderül, ez számokban és százalékokban fog megjelenni, tiszta képet mutatva arról hogy milyen mélyre sikerült hatolni a tudományok és művészetek rejtelmeiben. Megtudjuk, hogy elegendő volt-e a tanulásra fordított idő és energia ahhoz, hogy sikeres érettségi és eredményes felvételi zárja ezt az időszakot. Azt hiszem, hogy most mindenki ezt tartja a legfontosabbnak. És tényleg az, mert végzőseink jövőjét nagymértékben meghatározzák majd ezek az eredmények, de az iskolának sem mindegy, hogy milyen kép alakul ki az itt folyó munkáról.

Én mégis azt mondom, hogy még ennél is fontosabb az, hogy 18-19 éves korukra milyen emberekké váltak közös gyermekeink. Ebben az iskolában nagy gondot fordítanak kollégáim arra, hogy a tantárgyi tudás mellett olyan általános értékeket ismerjenek meg és tegyenek magukévá, melyek birtokában minden nehézség ellenére kiegyensúlyozott, boldog életük legyen. Remélem és a legtöbb esetben biztos vagyok benne, hogy otthon, a családban is mindenkinek ugyanez volt a célja. De vajon sikerült-e beléjük plántálni ezeket az emberi kincseket. Ez az érettségin nem fog kiderülni. Hosszú-hosszú évek kellenek ahhoz, hogy eldőljön, hogy mennyire tudják minden más elé helyezni kötelességeiket. Mennyire tanulták meg azt, hogy csak akkor várhatok másoktól segítséget, ha én is önzetlen tudok lenni, amikor valaki bajban van. Érzik-e a család fontosságát, biztonságot nyújtó szerepét majdani gyermekeik kiegyensúlyozott fejlődése érdekében. Azt jelenti-e nekik a haza, a nemzet, amit szeretnénk, vagy csak a globális világ javait fogják hajszolni? Megérintik-e őket azok a mondatok, melyeket most fogok idézni sokunk jó barátja, a híres nagyenyedi kollégium korábbi igazgatójának leveléből, amely néhány napja érkezett és ebben jó ismerősünk, egykori tanár társa haláláról számol be. Ezt írja Erdélyből Krizbai Jenő: „A temetésről nem is tudok beszélni. Eleket mindenki szerette. Nagyon jó bajtárs, barát volt. Igazi magyar ember, akivel együtt búsultunk a december 5-i szavazásokért. A kórházi ágyon is ezt emlegette. Bánatát sírba vitte. Vitte panaszát nagyapáinknak, akik az első világháborúban véreztek Piávénál a magyar hazáért, és akiknek elbeszéléseit gyermekként hallgattuk.”

Ez a versenyszám tehát sokkal hosszabb lesz, mint az érettségi. Emberségből rendezik és majd csak életük alkonyán hirdetnek eredményt.

Térjünk azonban vissza a ballagáshoz. Nem keresek tovább nyakatekert hasonlatokat, mert arra nemigen találnék, hogy mit jelent ez az ünnep azoknak, akik szerették az iskolát, egymást és uram bocsá' még tanáraikat is. Mert a ballagás egyben a búcsúzás ideje is. Búcsú a társaktól, a jól ismert arcoktól, a megszokott környezettől, de leginkább a biztos védelem érzését nyújtó gyermekkortól. Mostantól más lesz a súlya a cselekedeteiteknek. Ha jól döntötök sok öröm részesei lehettek, de minden hiba sokkal nagyobb erővel üt vissza, mint eddig.

Az osztályfőnök, Dr. Jillekné Rauschenberger Gabriella tanárnővel együtt búcsúzom a 12. A, ének-zene tagozatos osztályunktól.

Ők a Bartók Béla Leánykar és Kodály Vegyeskar meghatározó emberei voltak. Mindkét kórus elnyerte az Országos Diák Napok fődíját és az Európa Kapujában elnevezésű Nemzeti Fesztivál nagydíját. Koncerteztek Olaszországban, Szlovákiában, Németországban és Finnországban. Többször készült velük rádió- és CD-felvétel. Kiemelkedő közösségi munkát végeztek a kórusok vezetői: Sárközi Edina, Baka Márta, Nyirati Judit, Oláh Ramóna és Kassai Gábor.

Nem csak a kórusokkal, hanem osztálykirándulásokon is járták a világot. Másodikban a Szelidi tónál szamaragolhattak, sétakocsikázhattak és csillagokat számoltak, amikor már rég aludniuk kellett volna. Harmadikban emlékezetes gyalogtúrákon dagasztották a sarat Orfűig és fel a Zengőre.

Az osztályéneklési versenyek felfokozott idegállapota néha a verseny után is megmaradt, ez persze az eredmény függvénye volt.

Tanulásban leginkább a kitűnő eredményeket produkáló Reiter Judit emelkedett ki, de dicséretet érdemel Kajus Virág, Oláh Ramóna, Dimánk Henrietta és Kertész Erna jeles eredménye is.

Edelényi Vivien a szavalóversenyek üde színfoltja volt, de sokan emlékeznek majd Keszthelyi Réka zenés-fotós CD-jére, Fehér Dóra szelíd pénzbehajtó szavára, Bodó Miklós zongorajátékára, Tóth Bernadett kissé hosszan készülő, de mindig tökéletes sminkjére és Baka Mártára, mint az osztály kis Kertészére.

Hegedűs Zoltán osztályfőnökkel együtt köszönök el a humán tagozatos 12. B osztálytól.

Négy évvel ezelőtt igen magas létszámmal kezdtek. Sajnos hamar kiderült, hogy többen nem fogják tudni teljesíteni a gimnáziumi követelményeket, így a másodikos évnyitón már egy sokkal karcsúbb osztály gyülekezett. A legnagyobb veszteség azonban Farkas Orsi volt aki egy súlyos betegség következtében elhunyt. Emlékét az osztály kegyelettel őrzi.

A tanulmányi munkában Schweibert Eszter és Jeszenszki Szabina járt az élen. Tanulmányi versenyeken is többen jól szerepeltek. Pál Eszter, Jeszenszki Tóth Szabina, Schweibert Eszter, Putnoki Veronika és Hegedűs Tamás történelemből eredményesen képviselték iskolánkat megyei és területi versenyeken is.

Az osztályközösségért Kovács Boglárka és Putnoki Veronika tett sokat, Horváth Norbert az iskola média cézára volt.

Igen jó hangulatban telt a másodikos osztálykirándulás Kisújbányán a kevés csillagos diákszálláson. A társaság fele vett részt idén tavasszal az erdélyi tanulmányi kiránduláson, ahol szinte mindenki első alkalommal járt, de igen sok élménnyel tért haza.

Készültek iskolai statisztikák, melyekben igen előkelő helyet sikerült elérniük. Ez sajnos nem a tanulmányi, hanem a hiányzási rangsorra vonatkozik, de valószínű, hogy van összefüggés a kettő között.

Khín Istvánné osztályfőnökkel búcsúzom a 12. C, általános tantervű osztályunktól.

A legnagyobb létszámú végzős osztály, de az osztálykirándulásokon mégis mindig a legkisebb létszámot produkálták. Akik viszont ott voltak, azok általában jobban érezték magukat, mint ahogy azt az osztályfőnök szerette volna.

Tanulmányi munkájáért Gájer Bertalan, Maczinkó Edina, Hegedűs Péter és Turnár Péter érdemel dicséretet.

A pontosság csak néhány embernek volt erénye. Volt aki a fizika törvényeit megcáfolva jóval később ért be az iskolába hegyről lefelé gurulva, mint a távolról bejárók. Az osztályfőnök azonban matematika órán is gyakran tapasztalta a különböző műveletek teljesen új felfogásban történő értelmezését.

Dicséretes viszont, hogy szép számmal találunk remek sportolókat az osztályban. Cser József vízilabdában, Garai Dénes labdarúgásban, Szekeres Edina szinkron korcsolyázásban, Spengler Rita pedig judóban jeleskedik. Kiemelkedik Krum Anita kick-boxban szerzett országos bajnoki címe. Szerencsére az órákon békességben megül.

3 évi pátyolgatás után negyedikre az osztály önállóvá vált: tanári segítség nélkül időben elkészült a tabló, önálló közös programok szerveződtek. Reméljük, hogy nem az érettségi helyett, hanem érte.

A magyar-olasz két tanítási nyelvű 13. D osztálytól köszönök el Staub Ernő osztályfőnökkel együtt.

Kísérleti jelleggel másfél osztályra való tanulóval indultak. Feltételeztük, hogy egy egészséges versenyszellem alakul ki a bent maradásért. Sajnos sokan hamar feladták, így hamar eldőlt, hogy kik fogják folytatni a két tanítási nyelvű osztályban.

A színvonal gyorsan nőtt, innen a büfé melletti teremből öt év alatt egészen a második emeletig jutottak.

A tanulásban Bazsonyi Ildikó, Mozsgai Petra, Vass Mária Tóth,p Nikoletta. Molnár Mimi jeleskedett leginkább. Antoni Szabina volt az osztály bárhol bevethető Joly Jokere. Népdaléneklési, versmondó vagy nyelvi versenyeken egyaránt sikereket ért el, de a Bartók kórusnak is tagja, olykor tolmácsa volt. Az országos olasz nyelvi versenyeken Göbl Magdolna, Molnár Mimi, Fonyó Dániel, Mozsgai Petra, Süth Barbara és Tóth Nikoletta értékes helyezéseket ért el.

A sportban kiemelkednek Rigó Éva országos helyezései gyorskorcsolyában. Varga Zita a kosárlabda csapat meghatározó embere volt, Boros Antal az iskolai labdarúgó, Bazsonyi Ildikó és Takács Andrea a kézilabda csapatból fog jövőre hiányozni.

Emlékezni fogunk Nyirati Melinda kórus béli sikereire, Ceglédi Éva színjátszó produkcióira és Hardi Andrásra, aki mindezeket videó felvételeivel őrizte meg az utókor számára.

Kedves Lányok és Fiúk!

Az elhangzottak is bizonyítják, nem mentek úgy el, hogy ne hagynátok maradandó nyomokat magatok után. Fontos részei voltatok az iskolának. Mielőtt azonban elengednélek benneteket, még egy utolsó figyelmeztetés. Soha ne gondoljátok, hogy a sikerek mindig csak magatoknak tulajdonítható, a kudarcokért pedig más a felelős. Ha ti is úgy érzitek, hogy sikerült elérni már néhány fontos dolgot az életben, akkor köszönjétek meg mindazoknak, akik ehhez hozzásegítettek benneteket. Elsősorban szüleiteknek, akik boldogan vállaltak sok nehézséget a ti előrejutásotokért. Ha pedig úgy gondoljátok, hogy az iskolának is van némi szerepe mindebben, akkor nekünk is jól fog esni egy „köszönöm”.

Akkor most jó utat! Szépek vagytok, fiatalok, lehet hogy még nem elég okosak, de talán azt felfogjátok, hogy ezek a legszebb évei az ember életének. Ennek nyomatékául Tímár Györgyöt idézem aki azt írta: „Fiatal az, akinek fogalma sincs róla, hogy azok a régi szép idők, az most van.”

Isten veletek!

Gaál Tibor igazgató

Sporteredmények

Tejes Péter 9. D

- Országos Diákolimpia 100m-es döntő: 1. hely
- Országos Ifjúsági Bajnokság döntő 50m mellúszás: 7. hely
- Országos Ifjúsági Bajnokság döntő 100m mellúszás: 5. hely
- Országos Ifjúsági Bajnokság döntő 200m mellúszás: 6. hely
- A Heraklesz válogatott tagja

Schvéd Gábor 10. C

- Megyei Diákolimpia gyorskorcsolya rövid táv: 3.hely, hosszútáv: 3. hely

Krum Anita 12. C

- Kick-boksz megyei diákolimpia light kontakt: 1. helyezés (+70kg)
- Kick-boksz megyei diákolimpia semi kontakt: 1. helyezés (+70kg)
- Kick-boksz magyar bajnokság full kontakt, I. forduló: 2. helyezés (+70kg)
- Boksz megyei diákolimpia: 1. helyezés (+80kg)

Rigó Éva 13. D

- Országos rövidpályás gyorskorcsolya utánpótlás verseny összetett: 6. hely
- Mikulás kupa, nemzetközi gyorskorcsolya verseny összetett: 3. hely
- 15. Öttorony nemzetközi gyorskorcsolya verseny összetett: 2. hely
- Megyei Diákolimpia gyorskorcsolya rövid táv: 5.hely, hosszútáv: 5. hely

Hardi András 13. D

- Megyei Diákolimpia VI. korcsoport: 2. hely
- Mecsek kupa tájfutó verseny F21C kategória: 2. hely
- Megyei hosszútávú bajnokság F21BRH kategória: 4. hely

Karmacsi Ildikó 9. E

- Diákolimpia Lövészet Baranya Megyei Döntő: 1. hely
- Lövészet Országos Bajnokság: csapat 1, 1, 2; egyéni 3, 4, 6. hely

Novák Barnabás 12. D

- Pétanque Ifjúsági Európa-bajnokság: csapat 13. hely

Pokorny Rebeka 9. E

- Nemzetközi Hullám Kupa: váltóversenyekben 1, 2; egyéni 3. hely

Az iskolai lány focicsapat eredményei:

- Simonyi kupa: 3. hely
- Megyei diákolimpia: 2. hely

A csapat tagjai: Faragó Dóra 10. D
Grosch Viktória 9. C
Katona Barbara 9. C
Patkós Lídia 9. D
Resál Nikoletta 9. C
Szabó Laura 9. D
Szanka Krisztina 9. A
Takaró Alexandra 9. D
Tatai Barbara 11. A

Az iskolai fiú kosárlabdacsapat eredménye:

- Városi bajnokság: 2. hely
- Kodály-kupa: 1. hely

A csapat tagjai:
Bendes Ákos 12. D
Cser József 12. C
Feitscher Dávid 11. E
Gál Péter csk 12. D
Gyenes Dávid 12. C
Márkus Gábor 11. B
Mezősi Árpád 10. E
Mukli Csaba 11. E
Papp Bence 11. E
Schützenhoffer Dénes 11.B
Szappanos Bence 11. E
Szappanos Dániel 11. E

Egy általános tantervű osztály egy tanéve

Mi a 11. C osztály tanulói immár 3. éve boldogítjuk egymást és tanárainkat. Annak ellenére, hogy az osztályban már 47 diák fordult meg, a sok iskolai és iskolán kívüli program segített abban, hogy ilyen összetartó osztályközösséggé váljunk. Sokoldalúságunkat tükrözi hogy a legkülönbözőbb iskolai versenyeken sikeresen szerepeltünk:

- versmondó verseny: 1. helyezés,
- versíró verseny: 1. helyezés,
- olasz verseny: 2. helyezés,
- angol verseny: 4. helyezés,
- történelem verseny: 7. helyezés,
- matematika és helyesírási verseny.

Egyéni eredményekkel is büszkélkedhetünk: Kállai Zsófia: Aerobic VB 2. helyezett, Németh Bálint kétszeres horgász világbajnok. Osztályunk tanulói Varga Zsuzsanna (diákönkormányzat elnöke) és Jakab Barbara (osztálytitkár) egy örkényi diákbizottsági továbbképzésen képviselték iskolánkat.

Az iskolai osztályéneklési versenyeken minden évben teljes létszámmal vettünk részt, bár a zsűri tetszését produkcióink kevésbé nyerték el, a közönség és mi is igen jól szórakoztunk.

A tanév gyötrelmei, szenvedései miatt pihenésre szorulunk, ezért osztálykirándulásaink megszervezésekor különösen ügyeltünk arra, hogy a 3

nap során egyedi programokat találjunk ki, így pl.: lovaskocsizás, lovaglás, csikósbemutató, medencetakarítás, őzgida-mentés, és végül egy jól megérdemelt kehidai élményfürdőzés.

Mivel 10. Osztály óta többször is felkértek minket a végzős osztályok ballagtatására, ezért üzenetünk a következő nemzedéknek, hogy:

ballagtatásra való felkészítést jutányos áron vállalunk, érdeklődni osztályfőnökünknél; Péter Anette tanárnőnél lehet.

a 11. C osztály

Ruta Quetzal

A Ruta Quetzal nevű expedíciót János Károly spanyol király indította útjára 1979-ben. Útvonala elsősorban Ibero-amerika valamely országát érinti, majd a körülbelül 4 hetes, fantasztikus élményekkel szolgáló, gyönyörű tájakat érintő túra után Spanyolország valamely részét is útba ejti. Az idei expedíció úti célja Peru, majd a hozzánk már jóval közelebb elhelyezkedő Baszk föld. Marta Cerezalesnek, a Spanyol Királyi Nagykövetség Oktatási Attaséjának köszönhetően 2005 évi igen csábító expedíciónak résztvevője lehet egy magyar diák is, aki a megadott kiírásnak megfelel. 1988 vagy 1989-es születésűnek és magyar-spanyol kéttannyelvű gimnázium diákjának kell lenni, ami magába foglalja azt is, hogy körülbelül középszintű spanyol nyelvismerettel kell rendelkezni. Ezen alapfeltételek teljesítése elengedhetetlen a pályázat megírásához.

Idén a Spanyol Oktatási Minisztérium által kiírt témák Peruval, annak történelmével és irodalmával voltak kapcsolatosak. A terjedelem maximum 25 oldal lehetett.

A minden évben megrendezésre kerülő túra a nyelvtanulás és a kaland kombinációja. Magyar résztvevőként nagy élményt nyújt és a különböző országokból, szám szerint 43 országból érkező, azonos korú diákkal való ismerkedés, társalgás könnyen, szinte észrevétlenül segít elsajátítani, elmélyíteni a spanyol nyelv csínját-bínját. A bő programmal szolgáló expedíción részt vevő diákok életre szóló élményekkel, különleges barátságokkal térnek haza.

Idén iskolánkból két diák dolgozatát küldhették el a pályázatra, itt említeném meg Duga Tímea 11.E osztályos tanuló nevét is, azonban a Spanyol Nagykövetségen lebonyolított személyes elbeszélgetésre már csak engem hívtak be. Az interjún spanyolul kellett ismertetnem a dolgozat fontosabb gondolatait, a témaválasztás okát, a kutatás és adatgyűjtés folyamatát, de többek között kíváncsiak voltak arra is, hogy milyen terveim vannak az iskola befejezését követően. Végül nem lehettem az expedícióban Magyarországot képviselő diák, de nem éreztem csalódottságot, mert amellett, hogy hetekig csodálatosabbnál-csodálatosabb helyszínekkel álmodtam, sok érdekes és hasznos ismerettel is gazdagodtam.

Haniberger Nikoletta 10. E.

Miért olyan jók a finnek?

Legalábbis a PISA felmérések szerint, melyek a közoktatásban résztvevő korosztály kompetens tudását mérik. Azokat az ismereteket és készségeket, amelyek a mindennapok gyakorlatában a munkaerőpiacon és az egyes ember sajátos problémának megoldásában hasznosítható. Nem a rengeteg időt és energiát igénylő lexikális tudást kérik számon, hiszen ennek mennyisége az idővel exponenciálisan növekszik, hanem azt, hogy ezeket hol lehet megtalálni és hogy kell alkalmazni.

Évek óta tapasztalt jelenség, hogy a távol-keleti és észak-európai, ezen belül is különösen a finn diákok lényegesen jobb teljesítményeket produkálnak, mint a konzervatívabb iskolarendszerben érlelődő tanulók, köztük a magyar nebulók is.

Másfél évvel ezelőtt 12 pécsi középiskola igazgatója és a helyi önkormányzat képviselője pályázatot írt a Leonardo program keretében, hogy közelről tanulmányozhassa a finnországi oktatási rendszert. Így kerülhetett arra sor, hogy 2005. május 11. és 17. között egy hétig én is kint lehettem kollégáimmal és sok érdekes tapasztalatot sikerült szereznem.

Ennek a kis írásnak nem lehet célja a két ország oktatási rendszerének korrekt szakmai összehasonlítása, csupán néhány érdekességet szeretnék megemlíteni, melyek közül van olyan, amit követendőnek tartok, és van olyan, amit nem.

Lahtiban, a SALPAUS nevű oktatási konszern vendégei voltunk. Mindjárt egy szokatlan fogalom: oktatási konszern. Ezeket azért hozták létre Finnországban, mert náluk is létezik az a jelenség, hogy a fiatalok többsége felsőfokú végzettséget szeretne szerezni és óriási munkaerő hiány jelentkezett a kétkezi, fizikai munkát igénylő területeken.

A konszern élén áll a főigazgató. Hozzá tartozik több – a SALPAUS esetében 14 – középiskola, melyek külön vezetőséggel rendelkeznek, de tevékenységük rendkívül összehangolt. Az állam bőkezűen finanszírozza az intézményeket (egy hasonló méretű magyarországi iskola költségvetése kb. 15-20 %-a annak, amivel ők gazdálkodhatnak), de szigorú elvárásoknak kell megfelelniük. Ezek közül a legfontosabb, hogy olyan szakmákban, olyan képzettségű fiatalokat bocsássanak ki, aki el tudnak helyezkedni az adott területen. Folyamatosan mérik a végzettek és a munkába állók arányát, és ha ez a mutató egy bizonyos érték alá megy, akkor jelentősen csökkentik az állami támogatást.

Ezért a főigazgatóság állandó kapcsolatban áll a térség termelő és szolgáltató vállalataival és az igényeknek megfelelően akár évente átalakítják a konszern képzési szerkezetét. Felmerült a kérdés, hogy hogyan oldják meg a tantestületekben az állandó változások követését. Kiderült, hogy nagyon kevés olyan tanár van, akivel határozatlan időre kötnek munkaszerződést, a többieket

csak egy-egy évre alkalmazzák, de ezt akárhányszor meghosszabbítják. Ha kiderül, hogy valakinek a munkájára a következő évben már nem lesz szükség, akkor felajánlják az átképzés lehetőségét, de ha nem vállalja, akkor megválnak tőle.

Ez a rendszer rendkívül hatékonyan működik. Kiszűri a felesleges túlképzéseket és lehetőséget ad az iskoláknak arra, hogy olyan ismereteket adjon, amelyek nagyon jól hasznosíthatók.

Megtudtuk azt is, hogy Finnországban 7 éves korban kezdődik az iskolakötelezettség. Az általános iskola 9 évig tart, a tanulók 16 éves korukban kerülnek középiskolába. Az általános műveltséget megalapozó képzés addigra befejeződik, utána már csak a célirányos fejlesztés marad. Megszűnnek olyan tantárgyak, mint pl. a történelem vagy az irodalom.

Végiggondolva ezt a rendszert kicsit már érthető, hogy miért jobbak a finn fiatalok azokon a területeken, amelyek a praktikus tudást igénylik. Ez a rendszer nyilvánvalóan az ország gazdasági érdekeit hivatott kiszolgálni. Az azonban nem derült ki, hogy műveltségüket, emberi kvalitásukat tekintve tényleg jobbak-e a finnek.

Gaál Tibor igazgató

Helsinki kikötője a köztársasági elnöki palotával

Gépírás = tízujjas vakírás

Iskolánk megalakulásakor mindig volt egy-egy osztály, amelynek tanulói gyors- és gépírást tanultak (heti 9 órában!), s a gimnáziumi érettségi bizonyítvány mellé szakképzettséget igazoló oklevelet kaptak.

Később (1984-től), amikor fakultációs órák keretében lehetett gépírást tanulni (harmadikban heti 4, negyedikben heti 6 órában), érettségi vizsgát is tehettek a vállalkozó tanulók (akkor még mechanikus írógépeken). Komoly országos eredményeket is elértek ebben a „tudományban": 1989-ben három tanulónk elhozta az első három helyezést az OKTV-ről, mindhárman felmentést kaptak a gépírás érettségi vizsga alól – jeles osztályzattal.

Az utóbbi években már csak heti 2 órában volt gépírás fakultáció harmadik és negyedik osztályban, ez már számítógépen, vizsgakötelezettség nélkül. Idén „futott ki" az utolsó végzős osztály ilyen lehetőséggel.

Nyelvi tagozatos osztályokban minden évben meghirdetjük, hogy lehet szakkörként tanulni gépírást (vakon, szabályosan tíz ujjal) számítógépen. Az időben logikusan jól előregondoló tanulók ki is használják ezt a nem mindenhol adódó lehetőséget. A mai világban minden munkaterületen, minden felsőoktatási intézményben megkövetelik, elvárják a számítógépes tudást, csak azzal nem törődnek, hogy ez „energiatakarékosan", szabályos gépírni-tudással történjen. A továbbtanulók akkor jönnek rá ennek hiányára, ha már minden dolgozatot a főiskolán vagy egyetemen számítógépen írva kell beadniuk, ha szakdolgozatot kell készíteniük nagy-nagy időveszteséggel, energia-befektetéssel.

Radnóti Adél

A kétnyelvű oktatás előnyeiről

Nem hiszem, hogy sokáig kell magyaráznom azoknak a diákoknak a nehéz helyzetét, akik vállalkoznak arra, hogy egy vagy több tantárgyat részben vagy egészben idegen nyelven tanuljanak: kezdetben jelentős nyelvi nehézségekkel kell küzdeniük, el kell sajátítaniuk a szaknyelvet, és tekintettel kell lenniük a nem lebecsülhető terminológiai és szemléletbeli eltérésekre. Ráadásul hiányoznak azok az eszközök, amelyek segítenék a tanuló és a tanár munkáját: a tantárgyak tanévre lebontott tantervi követelményei megegyeznek az egynyelvű iskolákéival, nincsenek jól használható idegen nyelvű tankönyvek és feladatgyűjtemények, kevés a jó szótár. Egyszóval minden olyan tényező együtt van, amely hátráltatni képes a tantervi követelmények teljesítését, veszélyeztetve a jól sikerült érettségi vizsgát és a továbbtanulást. Ha mindezért cserébe csak magasabb szintű nyelvtudást kapnának, bizonyára kevesen választanák ezt az oktatási formát. A tények azonban azt mutatják, hogy a két tannyelvű képzésben résztvevő diákok tanévvégi, érettségi és felvételi eredményei nem rosszabbak, sőt, sok esetben jobbak is annál, amit a hagyományos iskolai oktatás elér. A kétnyelvű oktatásnak tehát rendelkeznie kell olyan pozitív hatásokkal, amelyek kompenzálni képesek a tantárgyi előrehaladás korábban említett gátjait. Részben a szakirodalom, részben saját tapasztalataim alapján a következő három tényezőt tartom meghatározónak:

- a kognitív képességek fejlődése,
- a tananyag különböző szemléletű megközelítései,
- a szaklexika kétnyelvű ismerete.

A kétnyelvűségnek a kognitív képességek fejlődésére kifejtett hatásával foglalkozó kutatásokat Navracsics Judit (1999) ismerteti. A kutatók egészen az 1960-as évekig a kétnyelvűség negatívumait igyekeztek megragadni. Az újabb kutatások szerint azonban abban az esetben, ha az oktatás tannyelvei és a hozzájuk tartozó kultúrák az adott környezetben magas és közel azonos státusszal rendelkeznek „a kétnyelvűvé váló egyének beszéd- és kognitív potenciáljai teljesebben is realizálódhatnak, mint egynyelvű környezetben”. (Göncz 1995: 71) A kétnyelvű oktatás hozzájárul ahhoz, hogy az úgynevezett kognitív nyelvi kompetencia, amely a nyelvnek a gondolkodás eszközeként való használatát jelenti, két nyelven is kifejlődhessen. A kognitív nyelvi kompetencia pedig lényeges meghatározója a tanulók iskolai előrehaladásának, hiszen az iskolai oktatás meghatározóan verbális elemekre épül.

Minden gyakorló tanár tapasztalja, hogy ha a tananyagot többféleképpen is elmagyarázza, többen és jobban fogják érteni. A különböző irányból történő megközelítések ugyanis rendre újabb összefüggések meglétét tárják fel, így az új tananyag könnyebben lesz beilleszthető a meglévő ismeretek rendezett halmazába. Ha a tanulók a hazai és a külföldi szemléletmódból is ízelítőt kapnak, a különböző megvilágítások közelebb vihetik őket a háttérben sokszor megbúvó lényeg megértéséhez. Nyilvánvalóan nem lehet egy tantárgyat

folyamatosan kétféleképpen tanítani, de a különböző szemléletmódok mértéktartó, jól átgondolt ötvözése kedvezően hathat a tananyag megértésére, és ezáltal növelheti a tanítás/tanulás eredményességét.

A szakszavakkal szemben támasztott általános követelmények (ld. Kurtán 2003) közül több is, így például a szabatosság, az egyöntetűség és a szemléletesség szoros összefüggésben van a megértéssel. Amikor ugyanis a tanuló először találkozik egy számára új fogalommal, annak elnevezése különböző asszociációkat indít el benne. A szakkifejezés akkor jó, ha ezek az asszociációk közelebb visznek a fogalomhoz, segítik annak megértését. (vö. Pelles 2005) A tudományos fogalmak meglehetősen bonyolultak ahhoz, hogy teljes tartalmukat egyetlen szó vagy szókapcsolat megragadhassa. A pontos jelentés csak a definíció ismeretében derül ki. A szakkifejezés tehát legfeljebb arra törekedhet, hogy a fogalom legfontosabb jegyei közül utaljon néhányra. Ugyanazon fogalom elnevezésénél a különböző nyelvek nem feltétlenül ugyanazokat a jellemzőket veszik alapul. Aki két, vagy több nyelven is ismeri a terminusokat, több információ birtokába jut, miáltal pontosabb kép alakulhat ki benne magáról a fogalomról, ami annak megértését is elősegítheti.

Összefoglalásként elmondhatjuk, hogy két nyelven tanulni, két nyelven ismerni egy tantárgyat, két tudományos kultúra megismerését is jelenti. Egy tudományág szaknyelvének kialakulása szoros összefüggésben áll az adott tudományról való gondolkodással. A tudományos gondolkodás alakítja a szaknyelvet, a szaknyelv pedig visszahat a tudományos gondolkodásra. Aki több nyelven is képes egy tudományterületről (tantárgyról) gondolkodni, aki több nyelven ismeri a terminológiát, az, a kezdeti nehézségek után, bizonyos fogalmak jelentését könnyebben és mélyebben megértheti, mint azok, akik mindezt csak egy nyelven tehetik. Bizonyos feltételek teljesülése esetén tehát, a két tanítási nyelvű oktatás az idegen nyelven tanult tantárgy szempontjából is jelenthet előnyöket.

Irodalom

- **Göncz Lajos** (1995) A tannyelv hatása a tanulók személyiségfejlődésére többnyelvű környezetben. In: Kassai I. (szerk.) *Kétnyelvűség és magyar nyelvhasználat. A 6. élőnyelvi konferencia előadásai*. Budapest: MTA Nyelvtudományi Intézetének Élőnyelvi Osztálya. 65-81.
- **Kurtán Zsuzsa** (2003) *Szakmai nyelvhasználat*. Budapest: Nemzeti Tankönyvkiadó.
- **Navracsics Judit** (1999) *A kétnyelvű gyermek*. Budapest: Corvina.
- **Pelles Tamás** (2005) A terminológia szerepe a megértésben – példák a matematikából. In: Cs. Jónás Erzsébet – Székely Gábor (szerk.): *Nyelvek és nyelvoktatás Európa és a Kárpát-medence régióiban. A XIV. Magyar Alkalmazott Nyelvészeti Kongresszus előadásai*. MANYE – Bessenyei György Könyvkiadó, Pécs – Nyíregyháza, 2005. 1/2. kötet 232-236.

Pelles Tamás

Diákírók – diákköltők

A Diákírók – diákköltők pályázatra született művek közül közöljük a két legsikerültebbet, Kavalecz Anita (12. D) versét és Dudás Dorisz (12. E) novelláját.

Kavalecz Anita

Életünk

Az élet mint múló alkalom,
felvillan egy gyönyörű napon.
Egyszer megmutatja, mi az szeretni
s téged soha nem feledni.

Mi az élet? Kérdem újra,
ki ad választ az elhagyottnak?
Tán az éjjel, a mindent tudó,
kérdésemre a választ hozó.

Nem tudhatja a madár sem,
a felhők között szálló,
Ég és Föld határát súroló
csodás madár...
Hamis madár!

Hazugság az élet,
nem érti senki.
Miért gondolod hogy a jó
csak a jót szüli?
Ki mondja, hogy a rossz
nem lehet jó?
Hazug erkölcs, hitvány korcs!

A fény hazugság, ámítás lehet,
a sötétségben keresd az értelmet.
S ha a fény oly rossz, miért van
alkonyat, mely csókot ad az elhagyottnak,
vagy a hajnal,az új napot adó,
az örök reménysugár,
az Életet Hozó!

Dudás Dorisz

Az eltemetett gondviselés

Egy napsugaras februári délelőtt a szívem tömve volt keserű fájdalommal. De ezt az érzést valami elfojtotta bennem. Talán azért, hogy pár óra múlva úgy törjön elő, hogy magamon kívül, érzések nélkül zokogjak a halhatatlan és egyetlen dédnagyapám sírja felett. Úgy éreztem, hogy minden, ami velem történik, egy párhuzamos álomsík fekete-fehér kockáiról fintorog rám. Abban a pillanatban leghőbb vágyam az volt, hogy messze repüljek a földi lét mocskos és erőszakos bolygólyáról. Lábaim alatt méregzöld ingoványt és csúszó-mászó férgeket láttam, fejem felett pedig kiterjesztett szárnyú, vértől izzadó sasmadár repült. Ez volt maga a keserűség, a közöny és a magány boszorkányos kotyvaléka, vagyis az érzéseim.

Eljött a perc. Az orgona harsányan felsikított, a billentyűk ész nélkül rohantak a kántor izzadó ujjai alatt. Az asszonyok és férfiak gyermekeikkel felálltak, amint a pap és a ministránsok beléptek a csengőszó után a templomhajóba. A visszaemlékezés és a gyászbeszéd olyan fájdalmas, ciánnal bevont tőrt döfött a szívembe, hogy legszívesebben azonnyomban felordítottam volna. Könnyeimmel hadakoztam, mert nem akartam, hogy azt gondolják rólam akik sírtak, hogy nem vagyok erőslelkű. A következő hallucinációk peregtek le az akkor gondolkodásra képtelen fejemben: láttam, hogy az unokák előttem szívszorítóan zokognak, s az orgona recsegő hangszíne elolvadt a lezuhanó könnyek koppanásában. Egy anyától tudatlan gyermeke tudakolta éppen, hogy miért ázott szeretett édesanyja piros arca.

Akkor nem mertem emlékezni. Már hajszálon függött, hogy vízesésként törjön elő belőlem a keserű könny, amikor véget ért a szentmise. A hatalmas, festett képekkel díszelgő falak komoran bámultak rám. Jézus Krisztus elevenen fénylő szemeiben ott lubickolt egy sugárnyaláb az életből. Ebben a pillanatban valami megmagyarázhatatlan és gyönyörű nyugodtság repült át a lelkemen. Reményem volt ez, s örökre hitem záloga is. Ahogy újra magamba szívtam a friss délelőtti levegőt, csak a végtelennek tűnő széles embertömeg cikázott szemeim előtt, mely leginkább egy áldozatra hasonlított, melyet az út, a zömök testű óriáskígyó lassan de biztosan egy testté tett önmagával. Mi, akik a temető felé tartottunk, mi voltunk a kiszolgáltatott zsákmány. Több tucat könnyező lélek, üres szív. Ahogy közel kerültünk a temetőhöz, ismeretlen érzések kísértettek a szívemben. Nem akartam oda menni. Hiszen ott csak fájdalommal táplálkoznak az emberek, ők már nem éreznek, ők csupán "emlékek". Azt kívántam, bárcsak óriásra nyúlnának karjaim, hogy a hosszú betonkígyót örökre felgyűrjem, hogy a papám, a drága papám ne legyen tőlem olyan távol soha, amilyen messzeségbe elviszik az angyalok.

Remegett a torkom és remegtek a lábaim, mert a rémálom beteljesült, mert már ott álltam hirtelen a ravatalozó előtt hidegen, hivatalosan, mint egy megbízásból ideállító idegen, ki nem marad sokáig, csak míg dolgát el nem végezte. A torkom mélyén tornyosuló keserű könny és fájdalom egy pillanttöredék alatt

előtört belőlem és nem tudtam sem iránytani, sem szabályozni. Ott feküdt előttem a barna, elegáns faragású, arany betűkkel díszített koporsó.

Könnyeim ellen hadakoztam, de a fájdalom drága vére sokkal erősebb volt nálam. Sűrű könnyfüggöny ereszkedett szemeimre, mint mikor a színházi előadásnak vége és a hosszú, vörös bársonyfüggönyt a földre ejtik. Az emberek kisétálnak a színházból és abban a pillanatban el is felejtik, mi történt a szemük előtt a z elmúlt két órában.

A temetés is ilyen. Száraz és egyhangú. Előre eltervezett és pontos menetrenden alapuló "előadás". Az emberek sírnak, kiáltoznak, de ha vége az "előadásnak", hazaballagnak, s élik tovább szürke hétköznapjaikat. De én nem akartam, hogy velem is ez történjen, hiszen ő különleges helyet foglalt el a szívemben. Sírtam, zokogtam, hogy egész testem beleremegett, s a könnyektől alig láttam szikrázni a szikrázó nevet, mely a koporsón állt. Az ő neve volt az, mit az életben soha el nem felejtek. Ezután négy erős, feketeruhás férfi megemelte a reszkető koporsót és a sírgödörhöz vonszolta. Lábaim elfáradtak, térdem remegett, hangszálaim holdkóros, örült táncot jártak. Csak úgy dőlt belőlem az iszonyú méreg.

Már zsebkendőm sem volt száraz. Nehéz volt a szívem. A kötelek recsegni kezdtek, s a koporsó fáradtan egy utolsó, basszus hangon megszólaló szimfóniát énekelt édes hangján. Akkor éreztem igazán, hogy fáj, hogy éget, hogy ordítanom kell. Csak sírtam és záporoztak könnyeim a koporsóra. Aztán képzeletben a könnycseppecskék áthatoltak a koporsó kemény falán és papácskám halványrózsaszín, kihűlt ajkaiba életet leheltek. Lelke felszállt a mennybe és dicsőségben hagyta meg a földnek halott testét. Tudtam, hogy fájdalmam egy nap borostyánt arat, s újra látom szemébe tündökölni a napsugarakat, s énekelni benne a szabadon szálló madarakat. Nem veszett el. Nem veszhetett el egy olyan igaz lélek, mely a hazáért vállalt hősiességet. Isten megsegítette, mert megküzdött életéért és szülőföldjéért, s láthatta cseperedni, élni és nevetni gyermekeit, unokáit és dédunokáit. Sosem felejtem el, mikor utoljára feküdt a kórházban, már nagyon beteg volt, de amikor elbúcsúztam tőle és végigsimítottam tüzes homlokát szeretettől lélegző kezemmel, ő rámmosolygott.

Mintha tudta volna, hogy utoljára nézhet a szemembe. Bár nem tudott beszélni, pillantása ezer szónál is többet mondott, s olyan üzenetet küldött a szívemnek, amit senki más meg nem fejthetett, amit csak én érthetek: a tiszt, önzetlen gondviselést, a nagylelkű szeretetet.

Az iskola dolgozói és tanulói

Tanárok

Gaál Tibor
igatgató

Khín Istvánné
igazgatóhelyettes

NagyÉva
igazgatóhelyettes

Pelles Tamás
a két tanítási nyelvű tagozat vezetője

Bacskay Katalin
Balikóné Mohácsi Éva
Bálint Éva
Baloghné Liebermann Tímea
Bauer Cecília
Bayer Ildikó
Béres Andrásné
Bognár Vasas Dóra
Boros Tímea
Bödör Csaba
Czett Lászlóné
Czipszer Mária
Csanádi Beáta
Del Castillo Pastor, Raquel
Desco Blay, Carmen Maria
Ferenczi Zsuzsanna
Fodorné Pintér Kornélia
Fusani, Luigi Alcide
Futó Andrea
Füzesi Kitti
Gáborné Antal Zsuzsanna
González López, María Paz
Gyulavári László
Hegedűs Zoltán
Hencsné Tóth Zsuzsanna
Jakabos Péter
Dr. Jillekné Rauschenberger Gabriella
Kertész Attila
Kiss Zoltán
Kissné Horváth Eszter
Kissné Peternics Anikó
Kovács Renáta
Kováts Edit
Körző Kálmánné
Kukai Annamária
Lászlóné Nagy Ilona
Dr. Lőcziné Péter Anette
Maczák András
Maddocks, Frances Patricia
Mátés György
Mátésné Torda Anita
Mattenheimné Gyulasi Elvira
Mátyus Árpád
Mendrei Kinga Mária
Merksz Ildikó
Nagy Mária
Oláh József
Őriné Simonovics Andrea
Peák Terézia
Pest Szilvia
Péter Tibor
Polgárné Megyeri Ilona
Prainer Zsuzsa Krisztina
Radnóti Adél
Rónaky Anna
Satta, Antonio
Siklér Gábor
Staub Ernő
Szabados Gabriella
Szigethi Laura
Szili Györgyi
Szörényi Ildikó
Tornyos Tivadar
Dr. Tóth Károly
Vajda Eszter
Várkonyi András
Veres János
Vető Kata

Irodai dolgozók és technikai alkalmazottak

Nyúl József *kincstárnok*

Balázs László *portás*
Benked Klára *védőnő*
Erényi Judit *laboráns, pénztáros*
Gergál Tamásné *asszisztens*
Hegedűs József *oktatástechnikus*
Kovácsné Szabó Magdolna *adminisztrátor*
Patartics Mátyás *gondnok*
Patarticsné Molnár Erika *könyvelő*
Ragoncsa Ernő *fűtő*
Szívósné Szremácz Erzsébet *iskolatitkár*
Szokola Lászlóné *takarító*
Dr. Tiszperger Zsuzsa *iskolaorvos*
Vallovits Jánosné *portás*
Zentner Viktor *portás*
Zentner Viktorné *portás*

Ének-zene speciális tantervű osztályok

9. A osztály **Osztályfőnök: Siklér Gábor**

Ágoston Dorina
Alrám Attila
Apáti Viktória
Bajnai Krisztina
Bányai Bettina
Bencze Gabriella
Bőszénfai Rebeka
Czoller Dominika
Csonka Katalin
Fischer Dóra
Fülöp Andrea
Füstös Anita
Granyák Dóra
Hajdu Zsófia
Heil Nikolett
Hofecker Éva
Kis Eleonóra
Komáromi Valéria
Kovács Lilla
Lehel Kinga
Mesterfalvi Kamilla
Miklós Luca
Nagy Zsófia
Nemes Réka
Pichler Nóra
Pintér Dániel
Polgár Bianka
Rostás Brigitta
Rozmer Dalma
Simon Nikolett
Szanka Krisztina
Takács Zsófia
Tamás Alexandra
Tamás Krisztián
Tollár Zsófia
Török Kata

10. A osztály **Osztályfőnök: Mátés György**

Bartos Rita
Belső Vivien
Bodonyi Zsófia
Bolbach Rita
Fekete Klaudia
Gável Krisztián
Herr Csilla
Himics Nikoletta
Horn Adrienn
Huber Péter
Kaló Zsuzsanna
Kaposvári Szilvia
Komlóczi Zoltán
Komlósi András
László Péter
Makó Erzsébet
Mayer Éva
Orsós Adrienn
Puskás Roxána
Pusztai Dorottya
Rafiei Armand
Rodler Bernadett
Sánta Ágnes
Szalay Nikolett
Tárkányi Eszter
Tiffán Ákos
Tombor Nándor
Tóth Bianka
Tóth Georgina
Tóth Mariann
Vámosi Kinga
Welczenbach Balázs
Ferk Zoltán

11. A osztály **Osztályfőnök: Peák Terézia**

Bercsényi Judit
Bernát Georgina
Bíró Nikolett
Bogdány Zsuzsanna
Dudás Bernadett
Fúrós Anita
Hideg Diána
Hofecker Ádám
Hoffmann Alexandra
Kátai Alexandra
Kis Katalin
Kiss Nikolett
Kovács Judit
Mayer Erzsébet
Mészáros Martina
Miklós Krisztián
Muth Adrienn
Péter Zsófia
Remeczki Petra
Szalahov János
Szőke Tímea
Tatai Barbara
Tóth Adrienn
Török Anett
Werb Csaba

12. A osztály Osztályfőnök: Dr. Jillekné Rauschenberger Gabriella

Baka Márta
Blummer Vivien
Bodó Miklós
Csomor Zsófia
Dimánk Henrietta
Drahos Diána
Edelényi Vivien
Fehér Dóra Bettina
Kajus Virág Mária
Kassai Gábor
Kertész Erna
Keszthelyi Réka
Kovács Ádám
Lehoczky Zita
Lenkár Nóra
Markóczi Mónika
Mendler Péter
Nyirati Judit
Oláh Ramóna
Reiter Judit
Rendeki Kata
Sárközi Edina
Tóth Bernadett
Vaczuli Vanda
Varga Anikó
Vörös Szilvia

Emelt tantervű humán osztályok

9. B osztály **Osztályfőnök: Hencsné Tóth Zsuzsanna**

Baka Bence
Balogh Alexandra Eszter
Baranyi Ágnes
Bencze Anett
Bencze Nikolett
Bezzeg Kinga
Bíró Bernadett
Bozalin Balázs
Czirják Bettina
Cseke Hajnalka Renáta
Fazekas Eszter
Gál Nóra
Glósz Gergely
Gonda Lívia
Gotthard Tímea
Hauser Bianka
Horváth Bettina
Horváth Viktória
Hőgyes Krisztina
Kapeller Bianka Fanni
Mátyási Róbert
Nádé Krisztina
Palotai Eszter
Pásztó Ágnes
Pásztor József
Regényi Evelin
Romváry Kata
Sashegyi Réka
Somogyi Eszter
Varga Eszter Róza
Weisz Beatrix

10. B osztály **Osztályfőnök: Bauer Cecília**

Balázs Gergely
Bíró Mónika
Bock Margaréta
Bonnyai Éva
Budai Zsófia
Fajcsi Asztrid
Freij Gyöngyi
Goján Dóra
Göncz Alexandra
Horváth Brigitta
Jakabfi Adrienn
Kablár Diána
Kasza Enikő
Kittl Gábor
Kolmann Klaudia
Krcsik Szabina
Lombos Hanna
Nagy Orsolya
Oravecz Andrea
Péter András
Rauschenberger Márk
Schmidt Balázs
Simon Diána
Szőke Máté Attila
Tölgyfa Gergely
Vészi Adrienn
Vogl Bernadett
Walke Renáta

11. B osztály **Osztályfőnök: Kissné Peternics Anikó**

Anzil Kitti
Buzási Zsombor
Cser Márta
Csók Gábor
Frazon Vivien
Füzesi Petra Klaudia
Hauptmann Judit
Hetesi Zsófia
Keserű Dalma
Kiss Gellért
Kovács Adél
Krum Roland
László Enid
Major Viktória
Márkus Gábor
Nagy Zoltán
Pálfi Balázs
Papp Emília
Poczók Viktória
Radnai Péter
Schützenhofer Dénes
Simon Beatrix
Soós Mónika
Szabó Andrea
Thész Dávid
Várszegi Mária
Vas Zoltán

12. B osztály **Osztályfőnök: Hegedűs Zoltán**

Bakó Ildikó
Balanyi Eszter
Baranyi Zsanett
Béczi Zsuzsanna
Dóra Kristóf
Dudás Tímea
Güth Dalma
Hegedüs Tamás
Horváth Norbert
Jeszenszki-Tóth Szabina
Kis Ilona Éva
Kovács Boglárka
Kovács Tünde
Krizics Veronika
Márki Nóra
Pál Eszter
Putnoki Veronika
Schweibert Eszter
Somogyi Dalma
Szalay Krisztina
Szanka Zsanett
Tóka Eszter
Tóth Éva

Általános tantervű osztályok

9. C osztály **Osztályfőnök: Baloghné Liebermann Tímea**

Aczél Szonja Boglárka
Alföldi Zsolt
Borbás Szandra
Dervár Lilla
Finta Boglárka
Gombár Andrea
Grosch Viktória
Gulyás Ágnes
Hartai Adrienn
Hegyi Rita
Katona Barbara
Kenéz Orsika
Kersics Dávid
Mol Deborah Margit
Nagy Flóra
Nagy Petra
Ömböli Krisztián Gyula
Páll Marianna
Péter Ágnes
Resál Nikolett
Romváry Zsófia
Saller Orsolya
Simon Emese
Simon Lívia
Strácz Mirtill Alexandra
Szabó Ákos
Szabó Zsanett
Szárszó Lídia Diána
Szinyákovics Katalin
Tapazdi Alexandra
Toldi Anita Kitti
Vincze Rajmund

10. C osztály **Osztályfőnök: Mendrei Kinga**

Alvics Evelin
Árvai Csaba
Békefi Szilvia
Bene Tamás
Bóna Bernadett
Bosnyák Tímea
Bottlik Roland
Fuchs Nikolett
Hajdu András
Harmath Szabina
Jáhn Nikolett
Kanizsa Rita
Kelemen Csilla
Kollár Bernadett
Kovács Zsanett
Lázár Tímea
Moni István
Mátis Dóra
Mészáros Zsófia
Mező Krisztina
Nierner Nóra
Orbók Emőke
Révész Viktória
Riesz Henriett
Schvéd Gábor
Svegál Mariann
Szintai Szandra
Tihanyi Tamás
Tobler Patricia
Tóth Evelin Kinga
Venczel Zsuzsanna

11. C osztály **Osztályfőnök: Dr. Lőcziné Péter Anette**

Bede Lilla
Bede Noémi
Bertrám Kitti
Bóla Márta
Dragovecz Dóra
Farkas Judit
Fazekas Éva
Háber Andrea
Horváth Gergely
Illyés Adrienn
Jakab Barbara
Jauck Nóra
Juhász Gergely
Kállai Zsófia
Katona Eszter
Katona Gréta
Keller Alexandra
Kostyák Katalin
Lantos Hajnalka
Markó Judit
Németh Bálint
Petteny Zsanett
Rajnai Zsófia
Ritter Judit
Salamon Eszter
Szántó Mariann
Tamás Antal
Tamásovics Péter
Varga Viktória
Varga Zsuzsanna
Viola Natália

12. C osztály **Osztályfőnök: Khín Istvánné**

Bozsik Barnabás
Cser József
Deák Viktor
Gájer Bertalan
Gál Angéla
Garai Dénes
Glück Daniella
Gradwohl Anikó
Gyenes Dávid
Győrfi Enikő
Hegedűs Péter
Horváth Lívia
Hörnyék Renáta
Ipolyi Lea
Kaszás Anita
Kellényi Gergely
Kovács Edina
Krum Anita Mária
Maczinkó Edina
Nagy Szilvia
Pechó Zsanett
Pintér Viktor
Pörnecz Gabriella
Pulai Ildikó
Schuller Róbert
Spengler Rita
Szakács Szandra
Szekeres Edina
Turnár Péter
Vass József Miklós
Veszi Tünde

Magyar-olasz két tanítási nyelvű osztályok
Classi bilingui italo-ungheresi

9. D osztály Osztályfőnök: Bognár Vasas Dóra – Rónaky Anna

Bayer Gabriella
Bíró Boglárka
Blazsek Beáta
Bocsor Dániel Attila
Czihat Dávid
Dallos Nóra
Fehér Alexandra
Fekete Dzsenifer
Fridl Viktória
Gál Attila
Gyöngyös Jusztina Lili
Hajek Anett
Hajnik Lilla
Hell Bernadett
Kehi Balázs
Király Petra
Lencsés Kata
Malyár Alexandra
Mohácsi Olivér
Nyitrai Steve Brian
Nyúl Ágnes
Papp Beáta
Pászti Szabolcs
Patkós Lídia
Pokorny Roland
Ritter Zsófia
Szabó Laura
Szabó Lilla
Szabó Terézia
Takaró Alexandra
Talján Zsuzsanna
Tejes Péter
Váradi Ádám András
Varrieale Elisa
Zsdrál Márkó

10. D osztály **Osztályfőnök: Pelles Tamás**

Böröcz Brigitta
Csike Viktória
Dénes Márton
Domokos Apolka
Faragó Dóra
Horváth Júlia
Jozipovics Hanga Lilla
Kázmér András
Kollár Szabella
Kovács Mónika
Kovács Péter
Kovács Rita
Laklia Dorottya
Lassan Csilla
Müller Anita
Nagy Kincső
Pánki Ivett
Rada Andrea
Rozina Renáta
Schmidt Mirjana
Seemann Adrienn
Szilas Judit
Szobonyai Melinda
Takács Szandra
Tóth Szabina
Zombory Judit

11. D osztály **Osztályfőnök: Kissné Horváth Eszter**

Batik Dorottya
Bózsa János Kornél
Bőhm Veronika
Cseh Anna Mária
Csörgei Mónika
Demeter Tünde Hajnalka
Jakobik Balázs
Kalocsa Andrea
Kanyik Kitti
Kelemen Csilla
Kertész Melinda
Kiss Attila
Kiss Eszter
Kopasz Renáta
Kulcsár Enikő
Makai Alexandra
Németh Attila
Nyaka Diána
Pánki Noémi
Szabó János
Szegleti Klaudia
Szkrajcsics Veronika
Tarnai Eszter
Villányi Judit
Volák Diána
Zsemberovszky Zsófia

12. D osztály **Osztályfőnök: Polgárné Megyeri Ilona**

Balogh Judit
Baracska Noémi
Bendes Ákos László
Csongrádi Tímea
Dvorzsák Attila
Faragó Anett
Gál Emőke
Gátszegi Hajnalka
Hodován Ágnes
Kavalecz Anita
Kiss Papp Mónika
Kovács Tünde
Mattenheim Gabriella
Merki Ágnes
Nemeslaki Lívia
Novák Barnabás
Perák Balázs
Petru Gheorghe
Reith Adrienn
Sándor Tímea
Szabó Réka
Szamek Tímea
Szépy Eszter
Szőke László Gergő
Tálosi Tímea Beáta
Tóth Krisztina
Tóth Márta
Trampuz Suzana
Varga Rita

13. D osztály **Osztályfőnök: Staub Ernő**

Antoni Szabina
Bazsonyi Ildikó
Boros Antal
Ceglédi Éva
Fonyó Dániel
Göbl Mária Magdolna
Hajós Rita
Hardi András
Horváth Brigitta
Kovács Anna
Maróti Andrea
Molnár Emese Mimi
Mozsgai Petra
Nagy Nóra
Németh Csilla
Nyirati Melinda
Pánczél Petra
Rigó Éva
Süth Barbara
Takács Andrea
Tot Viktória
Tóth Nikolett
Varga Zita
Vass Mária
Vicze Erika

Magyar-spanyol két tanítási nyelvű osztályok
Clases de la sección bilingüe húngaro-española

9. E osztály **Osztályfőnök: Merksz Ildikó**

Bernáth Henriett
Bodonyi Mónika
Csorbics Benjamin Edvard
Emmert Nóra
Földi Nóra
FránYó Krisztina
Füredi Adrienn
Gazdig Evelyn Klaudia
Góman Románó
Hartai Katinka
Jaksa Katalin
Karmacsi Ildikó Mónika
Kolop Boglárka
Kovács Máté
Köves Lili
Lassan Lilla
Lehoczki Vanda
Makay Mihaéla Marietta
Márton Péter
Mendly Ákos
Mészáros Tamara
Németh Alexandra
Nuszpl Mónika
Papp Balázs
Pelle Júlia
Pokorny Rebeka
Rózsás Nikolett
Szabó Dorottya
Szabolics Anita
Tarnai Noémi
Tóth Fanni
Tóth Márton Vid
Virág Anett
Vízi Pálma Laura

10. E osztály **Osztályfőnök: Mátésné Torda Anita**

Balogh Adrienn
Banizs Boglárka
Beregszászi Dóra
Danis Csongor
Éder Szabina
Farkas Georgina
Fehér Áron
Gonzales Sergio
Győri Gabriella
Gyurkó Katalin
Háda Vivien
Haniberger Nikolett
Hetesi Ágnes
Illés Mónika
Kincses Csilla
Kozsahuba Kata
Mester Bálint Kristóf
Mezősi Árpád
Orbán Gergely
Orsós Anna
Papp Diána
Papp Vilma Ágnes
Petrétei Kornél
Puskás Nikolett
Quispe Aldo Lorenzo
Rohrer Katinka
Sárközi Fanni
Tarnai Anita
Terpó Edit
Vajda Dorottya

11. E osztály **Osztályfőnök: Futó Andrea**

Bistrican Lilla
Duga Tímea
Feitscher Dávid
Girán Viktória
Hitre Barbara Eszter
Kaposi Eszter
Kercza Júlia
Kőrösi Boldizsár
Marczi Bettina
Molnár Éva
Mukli Csaba
Németh Fruzsina Eszter
Pál Gabriella
Pap Bence
Rieger Katalin
Simon Krisztina
Sinka Erika
Szalontai Tímea Viktória
Szappanos Bence
Szappanos Dániel
Szűcs Imola
Tandics Míra
Tóth Brigitta
Várnai Gina
Villányi Dorina

12. E osztály **Osztályfőnök: Jakabos Péter**

Angyal Ildikó
Csóka Judit
Dittler Dóra
Domonkos Dávid
Drenkovics Petra
Dudás Dorisz
Ferenczi Viktória
Gál Döníz
Hetényi Rita
Illés Nóra
Kiss Martina
Kolozsváry Éva
Kulcsár Eszter
Lakatos Gina
Magos Eszter
Molnár Réka
Móra Virág
Pauza Rita
Rózsa Eszter
Szomor Dalma
Tabi Szabina
Talján Noémi
Tóth Adrienn
Tóth Veronika

Pénzügyi - számviteli ügyintéző osztály

13. S osztály **Osztályfőnök: Péter Tibor**

Balogh Orsolya
Brückner Lídia
Erdős Tímea
Glück Petra
Hajdú Kitti
Horváth Anett
Jäger Attila
Karch Éva
Kollár Brigitta
Kovács Szabina
Kövesdi Anett
Máté Zsuzsa
Muth Adrienn
Pesti Nikolett
Petz Zsófia
Stocker Viktória
Szalai Violetta
Walter Szilvia

Tartalom

Szakközépiskola (is) lettünk *(Khín Istvánné)* 7
Madridi ösztöndíj *(Fehér Áron 10. E)* 9
Olasz és spanyol nyelvi tábor 10
Ének – zene tagozat *(Kertész Attila)* 11
Budapest, kongresszus, … *(Cseh Anna 11. D)* 16
Olasz diákok iskolánkban *(Szépy Eszter 12. D)* 17
Képek a Kodály-hét eseményeiről 19
Szalagavatói beszéd *(Staub Ernő)* 23
Beszámoló az Országos Középiskolai Angol Nyelvi Versenyről *(Kulcsár Enikő 11. D)* 25
Anyanyelvi szakkör *(Radnóti Adél)* 27
ENIBE *(Magos Eszter 12. E)* 28
Tavasz Nap 2005 *(G. Antal Zsuzsanna)* 31
Utazás Erdélybe 32
A 11. B erdélyi útinaplója 33
Shoah a Pécs *(Antonio Satta)* 39
A Soá Pécsett *(Antonio Satta, fordította: Rónaky Anna,Szigethi Laura)* 42
Színjátszófesztivál *(Dr. Tóth Károly)* 45
Notas para un imaginario cuaderno de dirección *(Carlos Rodero)* 50
Egy képzeletbeli rendezői füzet számára írt jegyzetek *(Carlos Rodero, fordította: Futó Andrea)* 53
La sfida del Visconte *(Luigi Fusani)* 57
Az Őrgróf kihívása *(Luigi Fusani, fordította: Horváth Eszter)* 59
Olaszverseny 2005 *(Nyaka Diána, Volák Diána, Zsemberovszky Zsófia 11. D)* 61
Festival d'Italiano *(Horváth Eszter)* 62
Ballagási búcsúztató *(Jakab Barbara 11. C)* 64
Ballagási búcsúzó *(Putnoki Veronika 12. B)* 65
Discorso d'addio *(Szabina Antoni 13. D)* 66
Ballagási búcsúztató *(Gaál Tibor)* 68
Sporteredmények 73
Egy általános tantervű osztály egy tanéve *(11. C osztály)* 75
Ruta Quetzal *(Haniberger Nikoletta 10. E)* 77
Miért olyan jók a finnek? *(Gaál Tibor)* 78
Gépírás = tízujjas vakírás *(Radnóti Adél)* 80
A kétnyelvű oktatás előnyeiről *(Pelles Tamás)* 81
Diákírók – diákköltők 83
Az iskola dolgozói és tanulói 86
Tanárok névsora 87
Irodai dolgozók és technikai alkalmazottak névsora 88
Osztályok névsora 89